

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Ge'on Yehudah ẕi-Yerushalayim

Rûbîn, Šelomo

המלש, ןיבור

ẕin, 629 [1868 oder 1869]

ישילש קלח

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9920

הסדינים ומה יטעוהו במקפר בגדי גאון הפלחה זכות ליון אשר צטנתן
צניה הנסים פנימה לצטו אחס על עור צטן צמקום הכחנת.

ד. פתיגיל

אם חצנו למעלה את הפתיגיל צוערכת האזורים, הכה דעת
רבים שהוא מעיל רחב ונחמטט ושמו פתיג צחוספת — יל כנו
ברמיל מן ברם; וקטק הסס פתג דומה לשרטי פסק פתה
פתח פלח פקח המורים הכחזה ופרוחה. ולדעת טד"ל קטק
הסס פתיג וחוספת גי היא דרך געגועים להורות פחיל כחמד
ונעים. והסס פתיג (הכוכר צראטית ל"ח) פירשו אונקלוס ורס"י
מענין טולה, והרד"ק פתח אדרה או לכיף.

חלק שלישי

צבי עדיי פנות ציון

פרק ראשון

שער ראש האשה

ושפח ה' קקד פנות ציון
וה' פתחן יערה (יעים ב')

א. מעשה מקשה

ותחת מעשה מקשה קרחה (יעים ב').

העצרות, כונו כל נטי ארץ הקדם, אהצו לשאת על ראשן ונגדל סער
ארוך היורד מקדקדן צמקלעות תלחלים על לואכן, וכוונה ונחאס היה
בעיניהן ראש קרח ונצח או דלה סער דלה ולכוונה. וצואת ספך הכזיח זו
לעגו ועצרת חוכחתו על גצרות עיני זכות ליון צגערתו: „ושפח ה' קדקד
זכות ליון וה' פתחן יערה וגו' ותחת מעשה מקשה קרחה". ולעונותו וטחאה
דוד שולחית על טפעת סער טאהצה נפשו הדומה כעדר העזים שנלשו ומה

כל הארלות, וגם העצרים אשר לעדה ואלכת הסדינים צמורים עטחה קדין כזה
ותחכרו לכנעני לידון (ושלי ל"א ב"ד) והלידונים היו אומרים על כל הסדינים
טבידיהם, צין שהיו ווארץ ישראל צין שהיו ווארץ אחרת, כי הם מעשה ארץ
מלרים, ע"כ גזרו רבים מחכמי העמים השס קדין משס העיר לידון טקרה
צלטותיהם גם סידון.

הגלעד. וכבר נקדם קדומה לוחם סתורה לחרפה אשם זוגדה
 בחלוק כעורים: „וסרע אח ראש האשה“ (צמדזר ה') שר"ל הסר
 וקלעות הלחלי סערת הראש, כמו שחז"ל (קוטס ט') היא קלעם
 אח סערת לפיכך כהן קוחר אח סערת, כי כן מורה הסרס פרע זבל
 נקום על הסר אגודות הסדרים ופתח מערכת המטטר צמוסקי או צטצעי,
 חסו „גדל פרע (סס נרדף צהורחחו זלח עם פרח פרד) סער ראשו“
 (צמדזר ו' ה') שר"ל הניח הסער הגדול פרח וסוצצ כמו שחוא, זלי הקלות
 לחו וזלי הקליעהו צקוולוח הלחלים, כמנהג הנשים הסרעות צחסיא, וכן
 לחרו (מ"ק ט"ו) אין פריעה הלח גדול סער.
 והיחה קליעה מחלפות סער ראש האשה צעדיה לצלוס כמגדל פאר
 וכחומר נקסה מכהם יטעיהו הכניח צזעס לעגו וצעצרה מהחלותיו
 מעשה מקשה, הומוז על הלמד צנוח ליון לפאר סערן וקדוש לחרו לה
 כהלמד אל ונורה המקדס שהיחה „מעשה נקסה“, וכחומר: חחת מעשה
 נקסה הנוורה צמקדס חנח הקרחה אשר נאסרה על משרתי המקדס שלא
 יקרמו קרחה והסחול כמדקרות פי חרצ חדס צלל שדי וחץ צרוז צלספחו
 (ישעיה ט"ע ז').

ב. צִמָּה

וְשָׂאָה צִמָּה חֵילָם (איוב ה').

הצניח אחרה צעסוח העצרים אח סערת ראשה וקלעח מעשה ידי
 חמון צקלסול קולוחים צעחלפות יורדות כסנסנים על פי מדוחיה, מכהם הכניח
 הסוח צסם צִמָּה (ישעיה מ"ז ז', ט"ה ד' ו') כי סרסו לחס מורה גם
 צערכיח לסון קסירה וחדיקה ועניצה יחירה, כעין השם „למים“ (איוב ה'
 וי"ח) על קסורי מיהרי סח ומלכודה, ע"כ יאמר צסחר אגודה החלחלים „גלי
 לחחך“.

ג. שָׁבֵל

גְּלִי צִמָּה חֵילָם שָׁבֵל (ישעיה מ"ז).

חס הלחלי סער סרסס לח ירדו נכחם סציז סלוח, כי חס החלכדו
 אחורכיח על סעורף צלמיד סחיל סכלת או ארגמן, קורח להם הכניח הסוח
 צסם שָׁבֵל המורה צערכיח סער ארוך ויורד לחורה, ועל הסר אגודתו לחור
 „חספי סצל“ כי הסרס חסרף מורה כמו גלס סקר המסכה והסר הקסר
 אשר לצגדים או לקליפת העלים, ומגזילים סכי המספטים הסס זה לענוח
 זה כמספט הלסון: „גלי לחחך“ על מחלפות הסער היורדות מטה סציז
 סרסס — „חספי סוצל“ על הלמדן גם יחד על סעורף (*).

(* ונראה כי כמו נשים עזמות ורקחות הנזל, כן היו נשים מיוחדות לחקן
 ולסלסל סער חסנים, ונחלל צעצח ל"ד הגודלת סכוחלת ספוקסה, ספוקסה היא

וגם צחי צני ליון המוקולאים צפו והאמונים עלי תולע לא כונעו
 כפעם צפעס (צעטותס וועטה נסיס כונו סרדנפל מולך אשור ופרסנדז מולך
 פרס ודווייס) לסלסל טערה ראשס בתמוכות כאלה, וכונו סהזיר וצטן
 שוטון הגצור סההדר צטער ראשו לסזרהו צטצע וסחלפות אטר גלמה אהוצת
 נפשו דלילה ציטנה אוהו על צרכיה, כן סהגלה אחריו אצטלוס צן דוד
 צכוצד טערו ונטל וטקלו וואתיס טקליס צאצן המולך וכן וסולל אחריו דוד
 שולמית כי "ראשו כחס פז קולותיו תלחליס סחורות כעורצ" (ט"ה ה').

והעצרות ככל כסי עווי הקדס קלעו צווחלפות טער ראשן חוטי כסף
 וחס *) גס צחורי ישראל אטר היו צלוית המולך שלום קלעו צתלחלי טערס
 פקח זסז ורלי כסף אטר הלכולו צזרות סשוט עליהס (יוסיפון פלאוויוס
 קדמוניות ספר שמיני). וססליצות אטר ענדו חת סתלחליס לומען יתלכדו
 ולא יתפרדו, היו וספסח טער ראשן או וספחה ככריח (עיין סצת כ"א וכ"ג)
 או ווקטורי לור ופסחיס, אטר נעטרו לפעמיס צפרחי חוד וכקמו צזסז
 וצאצניס עוצות וורגליות, ווכוניס צתלמוד צצלי קלחות, וצירוטלוי
 (כתוצות פ' המדיק) קלפ עין או קלפטון.

ואחרי אטר קלעה העצריה טערה ראשה לוחלפות ולתלחליס ולקולות,
 ססגיחה לקדר אוחס צווערחה ספארת על קדקדה, כונו סנאור צאיצבל
 "וטיעצ חת ראשה" אחרי אטר שמה צפוך עיכיה (ו"צ ט').

וכסאו העצרות טער ווגדל כ"כ עד שלפעמיס סחכקו צו כונו צלעיף
 צראותן פני גצר זר, כווספר (כתוצות ק"ו) וצתו של נקדיוון צן גריון
 צראותה חת ר' יוחנן צן זכאי כמעטפה צטערה וכי'. ואס גדלה ופקסה חת
 טערה נעטה כוגדל, וסוה ססנינו צווסנה (סצת פ' י') סר' אליעזר וחי"צ
 הגדולח וסמוקסה צטצת וסוס צונה (**).

והנה על "הקטורים" ציטעיה סכ"ל סרגס יונתן "קלמווסיא" ונצארו
 צעל ווסק הערוך וורכצ וון קלמיס וולה יוכית ווחיא וולה אמונית, טעניכה
 טער ור"ל ג"כ איזה חכטיט סטער.

ד המראה

העצרות, ככל אחיותיהן צנות חוה אים כל חוודה לתן ויופי, אחרי
 אטר עשו צחפץ כפיהן תלחלי טער ראשן למויניהס, שאלו צווספטו סאוריס
 היח הורחה וסציעו אל סראי וולק לראות, אס ללח ספאן צידן לצכות כונו

סקורקה צווסרק טער הנסיס, וסגולת היח אסה ווגדלת תלחלי טטער, ואחת וסנה
 נקראת "מריה ווגדלה" (Magdalene) סזכרה צאצן-גליוס ווחחיהו כ"ז כ"י, וסיה
 מריס ווגדלה טער נטיח צונק' חגיגה ד', כי סטרט ג ד ל צערצית וורה סנדך וטרוב וענוד
 ציחד, ועל "סצע ווחלפות ראשו" וסרגס סכטי: סצע גדילת ריטיה.

(*) סזה רלון, וסעדי זסז וכסף" אחר "טערה ספארת צראשך" (יחזקאל ג"ז).
 (**) ופריך צגורח סס: וכי דרך צנין צנדך? ווסטי איין כדדניס ר"ס ויצן ה' חת
 הללע וולוד סקלעה סקצ"ה וכו' סכן קורין לקלעיחא צניחא.

העצרות הציבוריות עממן בלחץ ישראל מעלרים, והנה מראות הלוואות
 והתקנים אשר לבאו פתח אהל* מועד (שמות ל"ח) שמהן עשה כללאל את
 הכיור ולא כנו כהנה לרחלם (ע"ן רס"י שם בשם סתחמווא, ופילון
 האלכסנדרוני בקפרו ח"י משה אומר שלכן נעשה הכיור ונחשת מראות
 הלוואות להזכיר את כל סרומן זו, כי סומר הכיור הים מראה למען יראה
 גם הוא את נפשו צהירה וטהורה כמו צראי מולק). ומראה נחכת כזה נקרא
 ג"כ "ראי מולק" (איוצ ל"ז). והעשירות השתמשו גם במראות כסף לרוף
 או זהב מוקק מעולמים קפירים ואצני חן. וגם היונים הקדמונים אשר
 קבלו ראשית לימודיהם וכיווסיהם מן ליקרופס המלכי, ידעו כבר ממראות
 נחכת כאלה, וזכר בהגדותיהם המראה אשר הסתכלה בה נעמה אלילת
 המן והיופי, וסקימן אשר החוכים מליינים זו עד היום הזה כוכב
 כוגה היא נעמה היא ווענוק, הורה צימי קדומים על המראה שלה עם
 ציה ה"ד. וצקיפורס על אודות הסיפיים הצוגדה העלענא זוכר, כי צמעלה
 מעל צאשה וצמולדה לצרות עם מעגבה פאריו לקחה אתה המראה
 של זהב שלה וחציאהו אל העיר טרויה. והנה נעם "ראי מולק" כראה
 שעשו מראות כאלה מכל מיני המולקים, כמו נחשת אלל העצרים כ"ל,
 ומזהב אלל היונים כ"ל. אכן מאשר הזהב והנחשת יקרקים הם וצוק
 אורם איננו זך ולא למדי, ע"כ צמרו יותר לעשות את המראות מכתף
 מוקק. מראות כסף נמלאו צין סרומאים, וגם צאמעריקה נמלאו אכשי
 חיירות צצוס שמה השמוש במראות צין חוסצי העיר פערה, אשר עשו
 אוחן ממיני נחכת.

המין הרציעי הים כעין עזללות מלוחלחות ומצריקות שהיו כגללות
 כמגלה קפר ונקראו לד"ק (הסך פירושו לעיל) עש"ז "גליונים" (ישעיה
 ג' עפ"י השערת רס"י שם וגם לדעת הכסדי שהרגס שם "מחזיתא"
 כמו שהרגס אונקלוס על מראות הלוואות) שצכלל לא ידעו אז עוד
 ממראות גדולות הנחלות על הכותל, כי אם מקטנות הנשאות צחולן
 הצגד. ומשצ הנציח לפי"ז את המראה צין עדי עדיים שהיא אך למותר
 (Luxus) טכן הים גם צימי חכמי החלמוד והלחה (כמו שמשמע מפירש"י
 ע"ז כ"ע טרק אדם משוצ קפיד לראות צמחה בעשותו את פערה, אם
 אומס ששם קאי רק על איש ולא אשה).

המין החמישי מהמראות היותר שלם צתכלית שמושו הוא לוח
 הנעשה מצוכית, אחרי אשר נמלאו מוצלי הים מעם הפעניקים צמקרה
 את מלחכת עבודה הצוכית, צחנותם פעם לרגלי סר הכרמל על חוף
 נמלא חול לצפל שם את מאכלם על האש, וכאשר לא היו להם אצנים
 אחרות לעשות מהן חכור וכירים, לקחו מחד אחיחם נחמים גדולים

(* ומלינו גם אלל היונים הקדמונים, כי עלמות הקריצו ראי מולק עם
 אחד תלתלי ראשן הנועף מור עוצר על מוצה אלילה, למלא חן צעיניה או
 לכפר פניה צמחה.

קאלפעטענע, אשר נתכו ונוקו וחוס האש, והתערב החומר ההוא עם דטן העלים ועם חול החוף והיה לזכוכית. ולד"ק הוא "ראי מולק" הכ"ל שזאיו, כי בן אור עם המוצא ספורכו שהן ונראות של נחשת או זכוכית, שכפי הנראה (איוז כ"ח) נודעה אז כבר ונלחכה הזכוכית (אשר לד"ק עשה המלך שלמה חלוקים שקופים אעוויים — היינו פתוחים וקגורים כאלה שר"ל חלון זכוכית — צצית המוקדש וזכוכית אשר נתכו לו ונלכי לור ולידון שהם הפעניקים הכ"ל, אבל היות הזכוכית של הפעניקים מודעה כבר בקשר איוז יתנגד אל דעת האומר כי ושה כתב קשר איוז, אם לא נקדים הוולחית הזכוכית ע"י הפעניקים כוזה ונראות שנה מהמורגל בין קופרי דברי הימים), וכן נראה גם דעת הכסדי שחרגס על "ראי מולק" כמו על "זכוכית" שזאיו הכ"ל "אקסקלריא" (היא הרומית Specular האיטלקית Spechio והגרמנית Spiegel). וידוע כי צעיר לידון במקום עבודה מעשה הזכוכית עשו הפעניקים גם ונראות זכוכית. אך עוד לא השתלמו הנראות שהן ע"י לפוי הלוח ונצפנים למען יאר הפנים לפנים, כי אף שנקופר והפעניקים שהרגישו קלח ונשלמות בזאת, בנולחותם פעם צוקרה ללוחית של זכוכית צכקף ח' צכ"ז לא הציבו הדבר כנושטעו הראוי ללפות את עצר הנראה ציתה צחומר צפיר צלתי זכוכי, ותחת ללפות לוח הזכוכית ונצפנים ונשחו אותו צשטר שחור, אשר הקדיר והכהה את אור הללם היולא והעראה, ע"כ נראה שגם אחרי הוולחית הזכוכית השתמשו הקדמונים עוד ימים רבים אחרי כן בנראות נחכה.

לפוי הנראות צצדיל או בעופרת המליחה הנאה השלש עשרה לנקפרס; אך צראשית לא היה הלפוי הזה צשלמות ונכוון להכליתו, כי ילקו את הצדיל או העופרת הנתך בעודנו רוח או חס על לוח הזכוכית עד אשר צנאה השש עשרה המליחו צצית ונלחכה הזכוכית צמוראנא צנחה וויכיליא ללפות את הנראה צתעוצת צדיל וכסף ח' ונראות כאלה נפולו אז על פני כל הארץ. אמנם צימינו חלה ונלפים את הנראות צכקף וצוקק שזה השלם צכלם. ומה ש צדורות הראשונים השתמשו צראי מולק רק לתועלת הכוי והיופי, לאקסקלריא של נשים להסתכל ציפין ולהתקטע צעדי עדיים, היה הנראה צדורות החדשים צידי אכשי צצורות חושצי ונחשצות חכמה ודעת לתועליות גדולות וחשובות. הראי כלב צין הכלים אשר צידי חוקרי הטבע, הוצרי שמים וחמים צכוכצים, דורשים צמעשה ורכבה היא חכמת הכמיע, וגם ציד רועאי תחלואי צשרים הנהו כלי יקר ונכונה חפץ, שכן ד"ו ונחזון החוקר הטבעי צאנלעית הראי הצוער (Brenn- Spiegel) על כה קרני השמש וחוס האש, על סתכת המולקים ועל שרפת אצן היהלום (Diamant); החוכן מנגלה צרקיע השמים מדשות וכלורות צעור ראי המוחה ונחוק (Telescop); וע"י ראי העיין

(Augenspiegel) ואלו חוקרי טבע גוף הסי פתרון חידות עלומויות
 צידיעות סצות חזיונים רבים צהרכצת גוית כל חי, והרופא ייטיב לראות
 עפ"י הראי הזה בעומק חללו של צבת העין, ויסתכל צמדד חשוך שהוא
 לצדוק צו צחורין וצקדקין כמו לאור הנר, ולחזק את צדק צית הראות
 אם כנגע כראה לו צצית —
 ואחרי אשר התחמקו צמקוס וצזמן מחדר העצרים המתקשטה
 צחכשיטיה, כוחדר לצוב אליה ולהצזוקן על יחד עדיי תפארתה —

פרק שני

מערה הקדקד

קדקד שער מתהלך באשמי (חלים ס"ח)

א. השביסים

על מעטה חקטה הסער עטתה העצרים סצכה מעטה רשת מלמד
 דק או מלמד גפן כך ונרקמת צללכי חווד ומעולפת אצני הוד צטפתו
 כמעטה פרח כוס שושן, ומסולצת צלולאות תכלת וארגמן סיורדות על
 העורף, (*) והיא שהזכיר הכציא (ישעיה ג') צסס שבים (הדומה לצרם
 סצץ ע"ס מעטה חסצץ טלה), וצקפר יהודית (ט"ז ע') "טערה העטתה
 צצצכה", וצזוטסה (טבת פ' ע"ו) "וחוטי סצכה" ופי' רע"ו סס: מוגצעה
 שעל הראש עשויה כוין רשת. ווין צגד כזה וולא ינקצים כעין רשת
 (טמות ל"ח) הים המצבר אשר טצל מחלל צוים ופרט על פני צן הדד
 מלך ארס (ו"צ ח' ט"ו) ותרגומו סס ס דינ.

ב. עמרה (Mitra)

צטרס ישתרגו התלתלים לרדת צלוליס חקדקד כזר הסער על
 חלקת הלואה, הסצו כוצע (Tulband) עגול כחלי צילה — העסוי
 מלמד ופשתים או וועור — סציצ הראש, אשר הים ונרקס צארגמן
 ומעולף אצני פז ויקר פנינים ונרקק צטמן תורק לריח כיחוס, והוא
 כלמד וואחורי הראש צפתיל תכלת, ועל אשיותיו ענדה המגדלת על ראש
 גצירחה צכריכה כפולה ונכופלת פס צון דק צתצכיה עגיל טעוח ועליו
 כסוי חסי ורקומה הנקטר ונועל להולכה, ועל עדי ראש כזה מפליג
 המליץ צסיר אהצים לאמר "ראשך עליך ככרוול ודלת ראשך כארגמן"
 (הסס כר וול ונשתנוע לתרי אפי צחוורו וצלורתו —) וציווי הוטסה
 (כלים י"א ח') היתה עטרה כזאת צלורת ירושלים ונקראה סס עיר של
 זהב. וטונו צנוקרא הוא צפירה (וצקפר צן סירא ו' "כלילת יופי") או
 עטרה ("עטרת תפארת" מונה יחזקאל ע"ז צין התכשיטים) המורה כזר

(*) סצכה כזאת נכונה (טבת כ"ז) אסטמא שפי הערוך מין חכשיטי של חייכי
 לצבוים ואצנים טווצות ומרגליות קצועות צה ומעילות אותה על ראשה, וכזכר גם "סצכה
 המוזהבת" (טבת כ"ז).

שרים וכהנים או כתר ולכים ונקיכים בכלל, חר חתן וכלה צפרטו (ס"ה ג' י"ח), וביחוד על העדי פס צון הכ"ל הנכרך על הראש כנחש עקלתון כי כן נרדף "עטרת תפארת" עם "לוית חן" (ונשלי ד' ט') המורה (סס ח' ע') עדי תכריך (כמו הסס ליות צו"ח ז' על דציקת וכריכת הלכות) הראש. והשרש לזה מורה זערצית גלגולי הנחש צועגל (*). וכן הפעל עטר (כמו הפעל כתר) צוקרא מורה קצוב קחור קחור, חס מואנשים (ס"ח כ"ג כו') או מלכה (תהלים ח' ע"ג) — סנקרא ע"ס הארנוי קחור קחור גם "קומרה" — או ונקיוני יקר כמו חסד ורחמים (סס ק"ג ד') וכבוד והדר (סס ח' ו'), ודומה לזה אל ורעיו עעה, עטף.

ג. הַצְּנִיפּוֹת (Turban)

כנוי שני לוויין תכריך ארוך ועגול שרכבו כוה פנויים קציצ הראש כמו העטרה הכ"ל היה צְנִיפָה (ישעיה ג' כ"ז) סכן השרש לכף (כמו שרשי לזה עטר כתר הכ"ל) מורה גלול וכרוך צעגול כדור (סס כ"ז י"ח) וזערצית מורה השרש הזה על כריכת המגורה קציצ המנכים, כי צלמות משתמשים הישועאליים כוועט צוין חגור לכריכת ראסם המנונה טורצאן (**), ע"כ נקרא תכריך מתעגל כזה על ראש הכהן הגדול מצנפת. והוא גם סס סכתר אשר על ראש הנשיא ונרדף עם עטרה (יחזקאל כ"ח ל"ח), וצונסקל אחר נקרא צניף לכה"ג (זכריה ג') ולכתר האורך סנרדף ג"כ עם עטרת (ישעיה ס"ז ג'). ויתכן שגם סוכן האורך לצט תכריך כזה לאות מושלתו, כמו שלצט לתכלית זאת כחנת ואצנט ככ"ל, ונקרא אללו צונסקל צנפה. וזהו חדוד החול הנציח (ישעיה כ"ז) צאמרו:

(* שונה כהנהו הסס לו יתן נחש צריח ולויתן נחש עקלתון (ישעיה כ"ז) וצהורחמו לעורר תאניה (איוב ג' ח') הוא דומת לתנים שנוגלים כ"פ צוקרא בעוררו יללה והי צמדזר יליל ישיוון.

(**) וגם התוגרויים ונכים צונלת Doubde ויין תכריך לראש וגם אזור ונכים, וכן צלטון יוכית הסס Mitra המורה עטרת תפארת הראש וליין ג"כ אזור תפארת. — ובעין מילתא דצדיחותא צעילי דאורייתא בזכרתי מה ששועתי פעם אחת ציוני חרפי צהיותי אז חדוק צבת החקידים ופי איש אחד קדוש צהוביחו לחסיד אחד על שחתו את חבורתו לזעלה ויך הכרס לעומת המזה וכה דצרו: האדם הזה יפרד לשני חלאים, ונחליו ולזעלה קדוש הוא צצריית הלשון והראש והמוח והסכל והלצ וכו'. ונחליו ולזעלה טומא עומא יקרא צצריית המעור והאחורים וכו', הגבול צין שני החלאים האלה היא החגורה אשר צני עלים נושאים אותה מושפלת עד תחת הכרס, לזעין העלות חלק גדול מהגוף מאלד הטומאה אל לז הקדושה, הצינונים והמוון העם מעלים החגורה עד המזה להוריד חלק מהגוף העליון וקדושתו אל עומאת הגוף התחתון, והישועאליים אשר לא רזו לקבל את התורה ופני שכתוצ זה לא תכאף, נושאים את החגורה לזעלה על ראסם, ומורידים צזאת את של הגוף אל שפל המדרגה צטומאה וצומת הס"ד ולא תתורו אחרי לצצכם ואחרי עיניכם אשר חסם זונים אחריהם. — ואתה הקורא חס תכלה לקרא על דצרי הקדוש הזה: דפ"ח! שפיל לקיפא דקרא: ושפתות כקיל תצלענו!

„לכוף ילכסך לנפה כדור אל ארץ רחבת ידים!“ כאומר: העלעלה אשר יעלעלך ה' יגיע ויכיד את העטרה שעל ראשך, כאלה הדוחף רעסו בחזקה עד שיפול הכובע ועל ראשו, והיא דרך ציון גדול. והנה לפי עדות יקיסון פלאוויוס (קדמוניות ספר ג' ונלחמות ס' ה') הינה מלכפת הכה"ג בחזנית עגול שטוח ומפתה דקה ונכוסה בחכריך צון יקר ואלד הקובץ את הראש עד המלח ברכוסי הדורים והודרים.

ד. הפארים (Tiara) והמגבעות

כנ"י שלישי למין חכסיט גבוה כרוך על הראש היה פאר (ישעיה ג' י"ט), וגם הוא כמלא צין בגדי כהנים הדיוטים (סמות ל"ט) בלירוף פארי המגבעות שם לעומת המצנפת שם שלפניו לכה"ג, וכראש שתחנית מלכתה אחת היא (עיין רש"י צפ' ואתה תלוה). ואם השרש לכף צסס מלכפת מורה בחזנית הכריכה ככ"ל, מורה השרש גצע (המסותף צזה עם שרשי גצג גצס) תגצעה בחזנית תמונתה בגובה כמו גציע וגצעה, וכרדף צזה עם השם כוצע או קובע, כי השרש קצע מורה הקתר דצר (כעין מעל מן מעיל, צוגד מן צגד ככ"ל) בערמה ובמראה (משלי כ"ג. מלאכי ג') וגם מננו נהיה השם קצעה (ישעיה כ"א י"ז) שר"ל גציע גדול, לכן מורה גם הסוראה הכפולה: כקות הראש בחמונה גאסה. אכן השם פאר צפ"ע מליין רק חצוש קטן מפורא תחשוכי ככ"ל, הכעשה לעדי הנשים וחומר יקר, ולפעמים גם מוין וחכת, אשר עליו כעל יקוד מוסד כרכו וועדכות המגבעה, ולחכסיס היה מוין פשוט, וכופל צו הלשון חצוש על הראש (יחזקאל כ"ד), והכהנים חצשו על ראשם „פארי פשתים“, (שם ו"ד י"ח) שכן מלות הכהנים חוויד צפשתים ככ"ל, ותכריך המלכפת שעליו היה של צד (ויקרא ע"ז ד') ולכן כופל הלשון חצש גם על המגבעה אשר מוועל לפארים (סמות כ"ט ע' ויקרא ח' י"ג).

ה. סרוחי שבולים

גם זה מין מגבעה מפארה לחכסי לצה הכסדים אשר חמדו להם צנות ליון (יחזקאל כ"ג ע"ו) והיה כובע גבה קומה צקומעי כפלים עם כנפים יורדות כקרח העודף על הכתפות, באורך ע"ז עד י"ח אמות כסיוס הזה, כי כן מורה השרש קרח בעברית ובערבית כמו רעיו סרך (סמות „סרוך כעל“) סרג ובארמית סרך על סבוך מוע רענן בערפיו.

ו. כרבלא

גם זה מין כובע * אדום (לכיל ג' כ"א) בראש חלילי צני ליון

* ואם כמלא „ודוד וכרצל צומעיל צון“ (דה"א ע"ו) טעמו ע"ד „כמעיל ולכין מעשטי“ (איוב כ"ט).

והצבליים והפרקים, והיה צחמוכתו מלוק מלמעלה, ע"כ דמסו אריסטופנוס
צבעו אל כרצלחא לתרגול שהוא אדום, סכדק עמו גם צממו צלשון
ארמית. אבל לא נדע אם היה כוצע כזה גם עדי לכסי ליון. וב"ס למח דוד
הכ"ל כתב: „כרצל בגד אדום כמו כרצלחא של תרגול שאין דרך צנות
ישראל להתקפות בו שהיא פריכות ונציא לדבר עזירה, וקרצלין הן סנושאין
צראשן הצגד הוא”.

ז. פֶּטָאוֹס (Petasos)

גם הכוצע הזה לגזרים מארץ יהודה בארץ צבל (דניאל ג' כ"א) היה
צחמוכה גבוהה ורחבה למחקה מחוס ושרצ (Schirmhut) וכודע צמס
Petasos גם אלל היונים.

ח. הוּט (Hut)

גם זה מין כוצע אשר הצטו אצירי הרועים כבר ציוי אצרהם סכאמר
„אם מחמו ועד שרוך נעל” (צראשית י"ד) כאומר: מחק רגל ועד ראש. ומעם
המס צעצור המועין ע"ד שם הצגד שחיל הכ"ל צעצור שרוך הקסורים, וכן
שם מין חבור יָהָר (סנופל עליו פעלי פתח — איצ ל' יא — נסע —
שם ד' כ"א — ע"ד ולא נחק שרוך נעליו) צעצור היחרים.

ט. הַרְעָלוֹת

(ישעיה ג' י"ט) על כל כבוד עדיי הראש והשער חופה שצכה מעשה
רשת צלחת העצרים וחדרה פנימה קרת עלי שער. המוקה הזה הנקרא
רעלה (שפ"י הראצ"ע לעיף ותכשיט הלחיים) כסה הפנים והחזה, אכן
החלק של הפנים נחסף ונקפל על המלח צין העינים הנשקפות וצעד המוקה
חולה, והחלק האחר השתלשל וירד על שתי רקותיה, וקלותיו רכקו על
כחפותיה צקקסים או צעצעות. וצרעלות כאלה המרחפות לרוח היום צחמוכה
החליכה החכקו עוד צנות ישראל צצערציא, כמו שאמרו צמטנה (שצח ש"ו)
ערציות יולאות רעולות.

פרק שלישי

עֵדֵי הַפְּנִים

א. שְׂמֵפֶת הַמִּצַּח

כעין מרוכסי הלין אשר היה על מלח הכה"ג עם המלכפת אשר על
ראשו, כן אל הלניף אשר על ראש העצרים כלמד על מלחה צפתיל חכלת
או ארגמן עדי הפדחת מזהב או נכסף הנקרא צתרגוס כ"צ א' טעסחא,
ופי' צלמח דוד: תכשיט של נסים המניחין אותו צמלח צמוקס חפלין, וצמטנה
„טעסחא המוקפת לה מאחזן לאחזן עניות עושין אותן של מיכי לצעוכין
עשירות עושין אותן של כסף ושל זהב (שצח כ"ז), וצמטנה כלים פ' כ"ח

נקרא שצ"ס ופ"י ר"ע שס: ליוך שעותים על הקצבה לכו עמוד על ולחם ועקיף ואלון לחון וצפני עלמה כווי חסוב שהוא עתיד להסירו ונסס ולחם אותו בקצה אחרת. רוחב העוטפת היה כשלש אלצעות והיא וקוצלת צלצנים עובות ונרגליות כהיום הזה צלרץ הקדם. וצס' לוח דוד: ל"ץ ג"כ הוא תכשיע סנוסגות הנסים לשום אותו צולחן והוא עם צרוחצ' אלצעות והיה כוגע צפתי אזנים, וצצצת ס' כזכר עם של זה על ראש האשה. ועל עדי כזה כיוונו הנציאים (ירמיה ד' ל' יחזקאל ע"ז י"ג) צסס "עדי זהצ".

ב. תורים.

עוד עלתה העצרה על לחיים ועל רקתה חרו פנינים ורחמות או שרשרת זהצ וועסה עצות, המלוודת צלול אות או צעצעות אל המוטפת, ותלויה צתנועה ופזות ונכרכת תחת עיניה סצ"צ פניה הנראים כמסוצלים צתוכה, ועל עדי כזה כיוון המסורר צלונרו "כלאו לחייך צתורים" (ס"ה א' י') וצתלמוד (צצת כ"ז) "סרציעין המגיעין לה עד לחיים".

ג. פוך העינים.

ויעצ היופי היותר יסן כוסן ציני קדם והיותר רגיל צין נטי כל חלכות הצבל הוא הוננהג ללצוע שחור גצות העינים וספות העפעפים, ונכוכה צוקרא (ו"צ ע' ל'): "סוס צפוך עינים" (סכן העצירה כף הכחל סקורין ונכחול צין עפעפי עיניה הסגורות עד סנראה כאלו כל עיניה יושצות על וולחת הסוך) או (ירמיה ד' ל'): "קצוע צפוך עינים" (סכן נראה כאלו הקרילה וחרתה צעור עפעפיה את החוט השחור של הסוך המסוך כחלי עצעת על וקלעות אשנורות עיניה) או (יחזקאל כ"ג ו') "כחול עינים" או (ישעיה ג' ע"ז) "סקר עינים" * וצתלמוד (צצת ל"ד) כזכרת אשה עיוודת צלוננת זו ונקראת "כוחלת". עקור פוך העינים הוא צלרץ וולרים, כי כן החליעו רבים עדורטי מחקרי ארץ וחרי תועפות תצל חדסים גם יסנים, כי הלצע השחור שהוא אשר השחוטשו צו ציונים הקדמונים לפוך העינים היה ונפא צדוק וונוקסה לחולי העינים, שהוא וודוס וולרים ציסוד כידוע **). אשר וולאו כהני

(* "ונסקרות עינים" כצר הזכיר החכם עד"ל צפירושו לישעיה, כי צקלת ספרים כחוצה הצצה צסין יונית, וולסון סקר וכצו, אך לא ווטעונו עס, כי אס כדעת חכמי העמים, עע"י הכחל על גצות העינים ועל עפעפיהן כרלות העינים גדולות (וידוע כי צלסיא כחצבות עינים גדולות ונוללות ליופי גדול, ופני סהן לצדינה נסקפות ככוכבי נסך ונצעד לרדיד או ונסה הפנים) ציתר שחת ונצריקות ציתר עבו וולסר הן צעצבק, ודוונס צזה אל ונלחת "סקר החן" (ונסלי ל"א). וצספרים שכתוב צהס צסין סנאלית ר"ל שהיו לנצעות עיניהן צסיקרא הוא כחל. ** וזה ע' הספיקתא "שלשה דברים צלונרו צפוך ונגל את הסער טצעפעפים ופוסק דועה ונעציר את צח וולך".

מלרים, שהיו גם רופאים ומונחים ומוצתקים צינים ההם, צויין מולק
 (אצן פוך הכ"ל) שקורין שפיעזגלאז הכחלז צהררי פעם. ובכלל הזכרכו
 למעלה כי נהגו כזר המלרים הקדמונים לנשוח את גופם בלבעים טובים.
 וזה החומר הזה צוקרא הוא פוך, ולצע תערוצתו בלירוף וינים אחרים
 היה שחור ונקרא בהל צוקרא וצערצית וצארנות סגום של פוך,
 ובלקנות וצרחיות עד היום הזה Kohol או Köchhel. והגביע שבו
 היה מוכה הכחל נקרא קרן הפוך (וצמסנה כלים ע"ז תיק ומחול וצית
 הכחול), וזה היה גם אחת צנות איז אקר לא מולא נשים יפות
 כווסן בכל הארץ (איז ו"ז), כמו שקראו אציותה קליעה ע"ש ריח
 ניהוח מור וקליעה צין ראשי צשוים, יונינה ע"ש ומור פניה ועיניה
 כאור יווס בלהרים (עיין להלן ח"ד פ"ג אות א'). והכלי שהשתמשו
 בו לקחה הכחל מן הקרן ולמסוח העינים נקרא צמסנה (כלים י"ג)
 ומחול "ראשו אחד חד לכחול צו את האתן" (רע"ו סס) ואפילו
 הלכות שצנטי ישראל שהלכו מועטפות ולא גלו אלא עין אחת כחלו אותה
 העין (צצח פ' ח' ומסנהג' ורע"ו סס).

ד. חבלילי עור הפנים.

הפרת פניהם ענתה פם (ישעיה ג').

פילון היהודי מאלכסנדריא צספרו על הוודות קוצל ומתאונן על
 עלוות עגצים וכערים ופוכקים צעירו חכלילי לחיים ולצע אדום ולצכי
 פנים ולצע לצן ומליכו עוד (ע"ז א' וגילה י"ג ומו"ק ח') ונכה הנשים
 העדינות לקוד פניהן צוין סיד להסיר את השער הלונח על הפנים
 ולעדן ולהאדים ולהסיר עוד הפנים. ויוסיפון פלאוויוס צמלחמותיו ספר
 רציעי ווספר סגס הצריונים לצעו פניהם להדוות לנשים צמענוגותיהם.
 גם ראשי ולפרכי אלצעות ידיהם ורגליהם לצעו המלרים ושאר עמי הקדם
 ככ"ל ח"א פ"צ.

עוד הסכן הסכימו העצרים לפתח ולחרות על מלחם ועל ידיהם
 כנות וסיונים ולורות מדצרים היקרים צעיהם והחקוקים צזכרונם,
 ולנללות חחרילים ההם צאצק שחור, לוען תעוד הכחצת ולא תומה
 לעולם. ע"כ צא הלוי, וכחצת קעקע (וסרש יקע המורה צערצית
 חדוק והעמיק דצר צצבר) לא תחנו צכס" (ויקרא י"ט) וצצטרס לא
 ישרעו שרעת" (סס כ"א) וע"ז מורה וליכת הנציה (ישעיה ו"ד) וזה
 יכתוב ידו לה", "הן על כפיים חקוחיד" (סס ו"ט), וזה "על כל ידים
 גדות" (ירמיה ו"ח) וכל התגודדות לוח ללער וללצל על אצדן דצר
 דצר יקר הכזכר (סס ע"ז וו"ז. דצרים י"ד וכו') *

* והנה דצרים י"ד ח' זכר אלל, לא התגודדו גם, ולא תשימו קרחה צין עיניכם
 צין עיניכם לוח" וסער החכם Michaelis (עיין Neue orientalische Bibliothek)

ד. גִּזְמֵי הָאֵזֶן.

בעוד היות העצבים רועי לאן ובקר עשו להם את הנזמים מעלם הקרן או מנחכת זוללה או מחומר פשוט אחר; אבל אחרי כן עדו העצביות כונו כקף והב, והיו צינני חכמי הווענה (כלים י"א ע") בלורה עדשה מלמעלה וקדירה מלמטה. וכאשר הזכרנו כבר כי בהרבה הצלי עדי עדיים החדמו גברים לכסים, שזה היה מקור הלוי "לא ילצם גבר שומלת אשה", כן כולל גם הגברים לעירי העצבים תלו באזניהם כונוים כאלה (סמות ל"ב צ''). וכראה (בראשית ל"ה ד') כי היה גם מנהג קלח גברים להקטעו כונוים לכבוד אלילים *) ופסיליהם מועשה ידיהם, ולתכלית זאת נקצו אזני הקטנות ותחצו באזניהן בקטנותן חוטין או קממים למען לא יסחוס הנקצ עד שהגדלנה (שבת פק ר'), וידוע כי בקלח ארלוח אחיה נוקצות הנשים גם החלק העליון ומאזניהן בנקבים רבים ככברה, לשום בהם חמים וטבעות המפוזים והמוכרכים על פניהן ועל לחייהן לשמחת לבצן ולעונג כפסן.

ו. עֲגִילִים.

מלבד הכונוים תחצו העצביות בחוכי אזניהן, שהיו מנוקצות ככברה ככ"ל, ע"י חמים או לוללות, רלי זהב כולץ עגולים ככדורים קטנים ונקראים עש"ז (יחזקאל ט"ז י"ב) עגילים *) וגם הגברים עדו חנוך אזנם בכדור זהב עגול כזה (צמוד ל"א כ').

ז. הַנְּפִפוֹת.

עוד קטנו העצביות את אזניהן בפנינה אחת גדולה או בהרבה פנינים קטנים, שהיו אם חרחים בחוט משובך בנקצ האהן או תלואים עליה ע"י חת קטן, ונקרא העדי הזה גִּזְמֵי (ישעיה ג' י"ע) ע"ש לומר הפנינה כמו ע"ס זכה של וים, ומלינו שחרגם הפסיעה "כקדוח הכסף" (ש"ס א') זליחא, ומפרטים שר"ל טפין של כסף, שעל "זלו וים חרגם זלחין עיאל. ולדעת שר"ל נקראות כן בערבית מרגליות תליות באזנים ע"ש שנקראות כעפות הנועפות. וכבר חתקשטו גם מלכי מדין בנטיפות כאלה (שופטים ח' כ"ו).

חלק חמישי) עז"ל לפי המרגום הקורי קדחה צד"ל ור"ל: Ein eingebranntes Mahl: מפני שבין העינים אין שער כלל לקרחה. ולדח"ל צין עיניכם חמיד גם לעין הפלין על חוקם השער מועל לפדחת.

* כונו האוזן היה דבר קדוש לעמי הקדם ע"כ נקרא הכונו בשון כשדית קדש. והנה זה פלא שאלה החכם Lichtenstein צה"ך כ"י מעקד הספרים של Jablonski כחוצ בדברי היונים צ' כ"צ ה' "והצית וגו' להגדיל למעלה לנזם ולתפארת וגו' לנזם חמת לשם — ומרגו Michaelis . . . monile et decus . . . ואמר (בצבליחותיקה שלו חלק י"א) שמדמה את המיכל לעדי הכונו מפני קדושתו ה"ל בארץ הקדם — (** וז"ת שנת ע"ז עגיל זה דפוש על חדין.

ח. נזמי האף

נזמים ונחוארים כונו נזמי האוזן כשאו העזריות, ככל עלמות עומי
 רואי לאן ובקר צארלות הקדם, גם צאפיקן, כי כן הסכן הסכיכו הרועים
 צארלות הסן לתחוב צנקצ לחיי או נחירי גווליהם ובקדם קח (ו"צ
 י"ט, יחזקאל כ"ט ול"ח) או חוף (חיוצ ו' כ"ו) — והלידים עשו כן
 גם לחיות היער (יחזקאל י"ט) ואולי עשו כן גם לוכדים אכזרים לשנויי
 חרצ (דה"צ ל"ג י"ח) אם לא כפרס "חוחים" כונו כצלים — אשר
 סרזו צו חצל או מוסרה להכהיג צו את צעירם לכל אשר יהיה רוח
 הרועים ללכה, ולהטותם אל כל אשר יחפלו לנהלם אל מרעה שמון או
 נוי ונחמות, אל כוה גוולים או רצץ לאן, עד אשר וולא העדי *) הזה
 חן גם צעיני הרועים ויעשו כן גם לנשיהם ולצנותיהם, להחענג צחח
 ופזו סציפ פניהן, צנקצם צדל החוטם צנחיר היווני ולפעמים גם צנחיר
 הסנאלי וחלו צו את החח הזה, אשר עשו אותו ונעץ או עלם או צרוז או
 נחשת קלל או עופרת, ועלה אל נשי אורחי הארץ ואליליה, אשר עשו
 אותו טצעה יקרה ונכסף וזהב, והו "נזמי האף" (ישעיה ג') אשר התגאו
 צנות ליון גם צמוה, והזכירם גם יחזקאל (ט"ז י"ג) צין העדיים אשר נתן
 ה' על כנפת ישראל שמיחה אח"כ לזונה. והחכם לקח וזה המושל "נזם
 זהם צאף חזיר אשה יפה וקרה טעם", והזכרו נזמי האף עוד צוהשנה (שנה
 פ' ה' ו' סר"ל טם נזמי האף כדאיחא צגמרא טם). הטצעה שהיא היתה
 גדולה כונו טצעה האוזן, ונשתרעה לפעמים על כל הפה, וכבר ציוי האצות
 היה צקע (סחוא חלי דרכוון יוני) ונשקל נזם כזה אשר טם אליעזר עזר
 אצרהם על אף הנערה רצקה. ולפעמים חלו העזריות הרצה חמים או
 טצעות כאלה על אפיהן ועל אזניהן, לנענן יוסיפו לצרוק וירצו ללללי טועה,
 וכקרא טצעה אחת וזהה חח וכלם ציחד נזמיים חחו "נזמי האף" צלשון
 רצים. וכעין סרליכו לעיל צנזמי האוזן, כן וליכו גם צנזמי האף חלל הודינים
 היטועאלים — וצונשפתח חיוצ (חיוצ ו"צ י"ח) — טגם הגצרים התדונו
 צזה לנשים לשאת נזמי זהב צאפם (שופטים ח' כ"ה) סרליכו על נזמי זהב
 להם כי ישועאלים הם".

פרק רביעי

עדיי הצואר

ותעד נזמה וחליטה ותלך אחרי מאהביה
 ואותי ששקה (הושע ב').

א. חלי

נעשה נכחם (מוסלי כ"ה י"ג), וצאמרו "ותעד נזמה וחליטה, (הושע
 ב') כ"ל נזמי האוזן והאף ומרזי הלואה, וכנוו חלאים (ט"ה ז' צ') שהם
 *) וזה טעם הכחוב (תהלים ל"ג) "אל תהיו כקום כפרד אין הבין צוהג ורסן עד יו לצלום".

אזרי תפארת ושוכלים באצנים טובות ונרגליות ככ"ל, כן היה ועשה חלי הלואה.

ב. חרוזים.

ולינו צוטאנה השם קטליות (כלים י"א ח') שר"ל חוטים של זה שנותנים קצוץ הלואה ונפני שהאשה חונקת עלמה צהן כדי שתראה צעלה צטר לכך נקראים קטליות (רע"ו שם), וצלוח דוד הכ"ל: קטלא חכטיי סיקצו הלואה אשר היו נוהגין לקסור צראש הכחלת העליונה. חונס וצצד הקטלא שחוליות שלה של ונחכת (צוטאנה שם) הקצו העצרות קצוץ לוארן חוטים של פשתן או לור (שם) צלצע יפה שוורדים עד הלצ ולפעמים גם עד החגורה, וצחוטיין ההם התנוקסו חוליות נקוצות של אצנים טובות ונרגליות החרות צהם והם חרוזי הלואה (ש"ה א' ו'), והיו החוטים ההם שזורים לפעמים גם ונחכת יקרה של כסף או של זהב וקוצים צוטטר זה תחת זה את הלואה צלצעים שונים של אצני חן, כקצו הקחת צוטראה לצעיין את עושר ונעגל השמים.

ג. רביד.

"ורביד על גרוכך" (יחזקאל ע"ז י"א), והוא מורכב ונרצה ויחרי זהב קשורים ועודים קצוץ הגרמה שונקים אותה כעיין ורצד הערש, וע"ז ווקצו המלילה "ענדס על גרגרותיך" (ושלי ו' כ"א) שטרדף שם עם קשירה ונצונו כונו "אעכדכו עטרות" ונמונו צהפוך האותיות "שני עם עדנים".

ד. תורי זרב עם נקודות הפסח.

(ש"ה א' י"א) ר"ל שורות שנסרות זהב צוטצת הלואה שזרות ונכוונות צחצרות כסף צתמוכות חליפות ולצא לצעים שונים.

ה. ענקים.

חרוז ונצור ונשכלאות קטנות ורלי זהב ונשקקים צלללי שוע הנוקפים על כל הלואה, והו ונלית הנושור "צאחד ענק ונורכיך" שר"ל כי לצבה אותו צענק אחד ונחרוזי הלואה, כי השם לורכים שם ונליין ג"כ חרוזי הלואה כונו "ללוארי שלל" (שופטים ה' ל"א) שר"ל חרוזי השלל הם ונרותיים צלצעים שונים ככ"ל. ונפני שהענקים ההם קגרו את הלואה כונו צונקגר ונולק כולדה המלילה "ענקתונו גאוס" (תהלים ע"ג ו') שר"ל הגאוס תחגור לוארו ותעשהו נטוי גרון, וצזה הוא נרדף עם קוגר הכתוב: "יעטף שיה חונס לנור". ונראה שגם הגברים חרוזו צלוארם ענקים כאלה (ושלי א' ע'), ואם היו לאות כבוד ולתפארת תור הנועלה לאיש אשר הונך חפץ ציקרו נקראו רביד (צראשית ו"א ו"צ) שחרגונו אונקלוס הונצ"כ והוא כונו "המניכה די דהצא" (דניאל ה'), וכן "ענקים" (ושלי א')

„בחר ונלכות“ (אסתר ז') ותורגומים הוסיכה. עדי כזה בלוארי הגוולים
נקרא ענקות (שופטים ח' כ"ו).

ו. הַשְּׁהָרוּגִים.

ענקי הלואר קטנו בחלי זהב וכחם הנעקה בתצנית הירח בחלי
וולואו כעין ונגל לויד בפחיל עם שופטי זהב* (ושובלים בעצמה הפארת
כעין חלי הירח, ונקרא העדי הזה שהרגים**) (ישעיה ג' י"ח) ומקורו
מן הערביאים, שכן ולינו כי הישועאלים המדינים קטנו זהם כבר את
גמליהם (שופטים ח' כ"א) וצדמותם (ע"ד סנ"ל אלל כזוי האף וכוח
אלל הענקים) התקטנו זהם גם וולכי ודין (סס כ"ו). ונראה שהיו
כזוי קויעות להליל אותם ואת בעירם וכל אסון ופגע רע בדרך צמדצ, ו
ועשו הקויעות האלה בתצנית שוש וירח כידוע שהערביאים הקדמונים
עצדו לשוש ולירח ולכל לבא השמים, אשר למדו ונעשיהם גם בני ישראל
כפעם בפעם, וצרות היוים נעשה הסנול האלילי הזה לעדי וקטנו אהוב
וכחוד בעיני צנות ליון, ונשם השתלשל העדי הזה עד הרומים, והיה
לכסי הפרקים והתורגומים לראש הפארת תכשיעיהן עד הדור האחרון.

ז. הַלְּחָשִׁים (הנחשים)

(ישעיה ג' י"ע) היו עדיים בתצנית נחשי זהב, אשר גם זהם
קטנו צנות ליון את הענקים שעל לואריהן, נחשים אשר להם לחם
וקבולת קויעה לשמור גם הם כמו השחרונים הנ"ל ופגע עין רעה וכל
לרה שלח הצא. האמונה הטפלה השוכרת באסיה ובאפריקה ויוני עולם
ועד היום הזה (ונקחצת ותלויה כקופה של סרלים גם אחרי קלח מצני
עמנו בארלות רוסיה ופולניה, בשגם צקרב כח המסידים, וגם צין העון
עם הארץ והכטי האדונה צוקומות הסס) שיש צכה ללויים ועלמסאות
ולורות ונוססאות ונאמרים ידועים הסרותים על פלחי אצן, על רלי ונחכת
ושאר בשמים וולקים, או הכחוצים על פסה קלף וכייר, לגעור בשטן
המקטרג בשעת הסכנה ולגרס הלחה כמו צונטה סרטוויים וצוקל סובר
חברים כל לרה ונשמשות וצאה, ולהרחיק כל ויני ותיקים וסדים ומולאים
רעים כמו דצר וקטצ וכירי וכ', האמונה הזאת הכחה שרש גם בארץ

(* ע"ד שפירטו (עיין ע"ל על ישעיה סס) „השציקים“ שלפניו שהם לורות השמש,
כי שציק בחילוף מ"צ ענינו צערצית שוש קטן. (והתרגום ביטעיה שם „חכיסנסיא“
הוא בעלמנו השם „חכיסנס“ שתרגם, ככ"ו על „חוננים“ שהיו לורות השמש מלשון חונה)
גם פלי יוס כתב כי השמש נקרא אלל הערביאים Sabis, ונראה הערביאים עד
היום הזה לשאת צלוארם חליים צדמות שוש וירח.
(**) סיהרא בארמית כמו ירה בעברית, והעיר ע"ל כי ישעיה השתמש
במלת ארמית, להיות חכטי דורו העשירים וצקקים להדמות להעוים אשר סביבותיהם
היו מערבים בצורים מלות מלשון ארמית.

ישראל צימים הקדמונים. ויני חלי כאלה הנקוצים צסס קויעות כשאו
 אז חצות וצנים, נסים וצכות וקוסרים לעוטפת צין העינים ולאות על
 סיד (שמות י"ג, דצרים ו') על הלואר (ונסלי ג' ג') ועל החזה שס סס
 כ"צ) ועל הלצ (סס ו' כ"ח) ועל האלצעות (סס ז' ג'). צדצ קויעות
 כאלה, אשר עשו גם נסים כציאות סקר, ונתעורר הכציה (יחזקאל י"ג)
 על המחפרות כסתות על כל אלילי ידים ועושות המוספחות על ראש כל
 קומה ללודד נפשות לפורחות, צכחצן קסס שוא ועיה תפל על קיסוי
 עץ ושעלי שעורים ופתותי לחס וכו', ונזכרים גם צושנס (סצת פרק
 ו' — וציחוד ונסנה ע' סס — כלים כ"ג) צסס קויע (וצסניהס
 נזכר קויע אלל תפל ין — הלל דצר הוא!) ון העוונות, וצכנוי קסרים
 לסגולה, עד שהיו עצללות כאלה לעדיי תפלת הנסים, לסלת אותס
 צכסץ וצזהצ וצחצכי *) חן (כעין חצני החסן על לצ הכה"ג) ונשוצלים
 צקסורי המלח, צלוח הלצ וצסלסללות הגרנת, או עלורים צקנים קטנים
 של כסץ וצז וצלויס על חמה (**). והנה עשו קויעות כאלה לרוצ צלורות
 נחשים (כעין נחש הנחשת שעשה ונסה ואשר ציוני חזקיהו עשוהו לחלוה
 וקראו לו כחוסחן) אשר קדוש יאמר להס צין העוים הקדמונים (***)
 ועד היום הזה נושאים צולרים עור נחש לקויעת רפואה נגד כאצ
 הראש, וכצז הזכיר פליניוס וקויעת עור נחש לסמירה ולרפואה נגד

(* לחצנים עוצות ונרגליות יחס האון כל עם ועם ציחוד סגולות כחוסות.
 ו"ל ר' דוד די פותיס הרופא צספרו ה"ל על הסס הארתי: יקנעין שהוא דיאלקטו
 (Hyacinthus) חצן עוצה כעין רוצינו, ויס לדעת שהחצן הלז האותי לא כנולא חלל
 צוספר ונעט ונלער, והוא יקר וחד לזוי סיודע כחו ופעולתו כי רצה היא, ועווי
 הארץ וגם רצים ונלומני ונחגרי החצנים עוצות קוראים דיאלקטו חצן ח' זהבי צצבעו
 ואין וננינו צסוס אופן, והאותי הוא כעין רוצינו ונחפר ונולא צארץ כוס וצנהדי"ח
 צאיטאופיא"ה וצאינדיא"ה צלע"ז והפליגו צצצחו חכוי הנחקר וצפרט הקדמונים, ונזרו
 שיש לו כח נגד השנוי צ"ו הן צצח ונלד חויר והוא הדצר הן ג"כ צגלל הנגפה, ואני
 הלעיר נסיתי אותו פעמים אין חספר צעלטה שנים רלופים וחמידים של ונגפה, יען
 כי הייתי נוסח אותו צושצלת זהצ צלורת עצעת, והכנכתי אותו צחלצב של ידי
 השמאלית, וצכל עת ורגע סנכתי עיני צו צוקוס הנגץ והסככה תיכף היה כותן חוזק
 ותענוג אל לצי, עד כי נסתוונותי על הארחה הגדולה הזאת וצפרט צראותי אחרי ראי
 שדרך זיעה היה ונליח וננפי כל סס, ונשארתי צכל פעס כווי סקר ונזנו הקדחת
 שורפת, ופעמים על לז הקרי והזמן הולכתי לנגוע האנוגפים שנתו תיכף אחר
 שפקדתיס וקצלתי גם חיי ונלידהס, עכ"ז קר ונעלי כל חלי ונזדה סצח לאל צראותי
 האצן הנזכרת, תצחן צראותך שתשתנה עינס צהשתנות האויר, וצפרט חס חשים צחש
 עד שתלצן ואחר כן תניחנה צמקוס לא קר הרצה פן תצקע, ואס תחזור לנרחהו
 הראשון תשורכה כנפסך כי היא הנצחרת צדוק עכ"ל חכס אחד צדורותיו, ואס צארזיס
 נפלה סלחצת וכו' — אין הצל חדש תחת השמש!
 (***) על חומר או חונרתח צנ"ר ע' פ"י צלוח דוד הנ"ל פנינים תלואים צלואר
 לסוגר נוסחס ונרע.
 (***) כונו שהארבתי לצחר היעצ צנאורי, אות הנחש אלל העוים הקדמונים
 צנ"ע האגיד.

חולי הספץ. וצימוד האוניו בלורות נחשים לקבולת שמירה כגד ארס נחשים
שרפים בעלמס אשר הרצו להזיק וואד לבני אדם צימים ההס כידוע.
וכודע עוד כי נשי הערצאים הקדמונים החקטנו בנחשים של זה, וגם
הנשים באלכסנדריא של מלרים, שעל זאה דוה לב המוכיח ק לעווענס
ולכה ער על וועטה טען כזה, ועל עלס הלחש הזה הוכיח תווריס
גם הכזיא יטעיהו.

ח. בתי הנפשי.

(יטעיה ג' כ') צטרטה האחרונה וחורי הענקים השחלסל וירד
עד חזה העצריה או עד חגורתה קרן ריה כיחוס, הנעטה ונכסף או זה
ונוצוץ בקבולת אצנים יקרות, ומוולח צטוי נכחח ווור עובר להעלות
קטרת כיחוס באף כל הקרב הקרב אליה. וע"ז רומז גם הושע (צ' ט"ו)
בווליתו „ופקדתי עליה את ימי הצעלים אשר תקטיר להם ותעד כזמה
וחליה וגו'". וצוטטה (טבת פ"ו) קכרא „ללוחית של פליטון”.

פרק חמישי

עדי הידים

ידיו גלילי זהב מטלאים בתרשיש
(ש"ס ד' י"ד)

א. צמיד

השם הזה וורה לפי טכטו: קטר ורוכס, והיה ויין עדי עגיל
כטבעה גדולה וזהב או נכסף או וטען הצנים, אשר כרכה העצריה באוח
ידה ווועל לפרק הסווד לכף, ונכגר צקס יקר צוקוס חצור קלותיו.
שני לוידים כאלה, ונשקלם עטרה זהב, נתן אליעזר עזד אצרהס על
ידי רצקה. והחקטנו צו גם בצנים (צוודצר ל"א כ').

ב. הצעדות

ויין חכטיע על הזרוע נקרא אצעה. אשר נטאו גם בצנים (צוודצר
ל"א כ', צן קירא כ"א כ"צ) וצימוד ונכים כמו סוולינו צטאול שאור
עליו העולקי „ואקח הכור אשר על ראשו ואלעדה אשר על זרועו (ש"צ
א') טכן נטאו הבצנים גם צין עווי פרס וודי הודו וערב וטאר ארלות
הקדם אלעדות על זרועותיהם להטיפות כנשים.

ג. השרות

(יטעיה ג' י"ט) היו קטורי זהב גדולים וכצדים על פרקי הידים, ולפעמים
היו חרוזי אצנים עוזות ומרגליות או שרשרות זהב ובארנוית שם העדי הזה

שיר, ולדעת Velthusen נקספו Catena cantilenarum יהיה זהו פ' "שיר הסירים אשר לסלמה" ור"ל: *zusammegereihete Perlen-schnüre* ולדעת Miheaelis יהיה הקס הזה ככל אופן וקור הקס שיר לדברי גגון וזורה, כי כן נזכרים הערביאים כל פיוט ונל"י זכרוי חרוז פנינים וחור אזנים יקרות.

ד. מַבְעַת הָאֲצִבֵּעַ

הַמַּבְעוֹת (יַעֲרִיב ג' כ"ח) הוּא חֲמִי זֶהוּ עוֹפֵז עוֹסוֹזְלִים זֶאֲזִי חֵן עִם חוֹתָם אֲשֶׁר נִשְׁאוּ הַעֲזָרִים וְהַעֲזָרִיּוֹת (שְׁמוֹת ל"ה כ"ג, בְּנִדְזָר ל"ח כ') תְּלוּי בְּלוּיִד פִּחִיל יִקָּר עוֹעַל הַלּוֹאֵר (זֶרְאֲשִׁית ל"ח י"ח) אִו תַּפּוֹשׁ עַל פִּרְקֵי אֲלֻצְעוֹת הַאֲמֻלְעִי אִו הַזֶּרֶחַ זִיד (שֶׁס ו"ח ו"ז) יוֹיִן (יִרְמִיָּה כ"ז כ"ד, בֵּן סִירָא ו"ט י"ג). הַקֶּס עֲצֵעַ נִגְזֵר מִסְרָט עֲצֵעַ הַמּוֹרָה זֶעֶזְרִית סְקִיעָה וְהַעֲמֻקָּה וְחִדִּירָה, וְזֶעֶזְרִית חֲקוּי וְהַסְפֵּךְ בַּחוּמֵר רֵךְ (הַנְקֵרָא "חֲמוּר חוֹתֵם" אִיּוֹב ל"ח) וְחִרְתָּה זֶאֲזִיזוֹ לִוְרָה וְהִיא חֲתִימָה, וְא"כ מוֹרָה עֲצֵעַ כְּלֵי שְׁמֻטְצִיעִים וְחֲתוּמִים וְנִקְמֻמִים וְנִלְיִירִים זֶו זֶדְזָר וְהַ, וְנִפְנִי סְכְלֵי בִזָּה הִיָּה מִסּוֹזֵן זֶחַח, נִקְרָא גַם הַחַח עֲצֵעַ כִּד"ח "וְנִחְתֵם זֶעֶזְעַת הַמּוֹלֵךְ" (אֲסֵר ג') וְא"כ נִקְרָא עֲצֵעַ גַם אִיזָה חַח אֲשֶׁר הִיָּה לַחֲכִלִית אֲחֵרָה כְּמוֹ עֲצֵעוֹת לְזֶחִים לְזָדִים (שְׁמוֹת כ"ג) וְלִסְרָשׁוֹת (שֶׁס כ"ח). ע"כ נִקְרָא הַעֲצֵעַ שֵׁיטָה זֶחַח פַּחֲמִי חוֹתֵם גַם זֶשֶׁס חוֹתֵם (הַמּוֹרָה זֶרְאֲשִׁיתוֹ כַּזֶּרֶחַ שֶׁרָטוֹ עַל וְנַעֲשֶׂה הַחֲתִימָה — דִּכִּיֵּאל ו' י"ח — וְעַל פַּחֲחַ הַחֲתִימָה זֶעֶלְמוֹהַ — אִיּוֹב ו"ח ז' —) לְזָד (זֶרְאֲשִׁית ל"ח י"ח, ש"ס ח' ו' — וְנִסֵּס נִרְאָה שֶׁנִּשְׁאוּ עֲצֵעוֹת כֹּאֲלֵה גַם כְּעֵין לֹחַ עַל הַלֵּז, וְאִוִּי גַם עַל הַזֶּרֶע —) וְא"כ נִקְרָא זֶשֶׁס חוֹתֵם גַם עֲצֵעַ שֶׁאֵין זֶחַח פַּחֲמִי חוֹתֵם * רַק מִפּוֹתֵחַה זֶכְרוֹזִים וְזֶכְחֻזוֹת זֶכְרוֹן (הַמּוֹכּוֹה "חוֹתֵם תַּכְּסִי" יִחְזַקֵּאל כ"ח י"ז) וְעִשׂוּיָה לְנוּי וְלַחֲכִיעֵי (יִרְמִיָּה כ"ז כ"ד, חֲגִי ז' כ"ג) וְנִפְנִי שֶׁחֲקִיקוֹ לִיזֵר הַעֲצֵעַ זֶקוֹף הַסְפֵּר וְהַמּוֹקֵה לְסִימּוֹן קִיּוֹם וְאֲשִׁוּרָה, נִקְרָא קִיּוֹם כֵּל זֶכֶר חֲתִימָה (דִּכִּיֵּאל ע'), וְע"ש "סְגוֹר חוֹתֵם לֵר" (אִיּוֹב ו"ח) מוֹרָה הַסְרָט חַחֵם סְגִירָה וְהַעֲלִמָה (וִיקְרָא ע"ו ג', דִּכִּיֵּאל ע' כ"פ).

**פִּרְקֵי שִׁשִּׁי
עֲדֵי הַרְגָּלִים
א. צְעָדָה**

כְּמוֹ שְׁמֻכּוֹהַ עֲדֵי הַעֲצֵעַ עַל פִּרְקֵי אֲצֵעָה הַכ"ל, כֵּן נִקְרָא הַחַח עַל * זֶמְשִׁנָּה זֶחַח פ"ו וְזִכִּיר עֲצֵעַ שֵׁיטָה עֲלִיָּה חוֹתֵם שֶׁלֵּא תֵּלֵא הַאֲשֶׁה זֶחַח זֶעֶזְעַת וְנִפְנִי שֶׁאִינָה לַחֲכִיעֵי, וְזֶמְשִׁנָּה כֵּלִים פ"ח וְנִוָּה זֵין תַּכְּסִיעֵי הַקֶּסִים הַעֲצֵעַ זֵין שֵׁיטָה לֵּה חוֹתֵם וְזֵין שֶׁאֵין לֵּה חוֹתֵם, וְזֶבְגֻמְרָא פ"ו דֶּשֶׁחַת מוֹחֵרֵץ רֵזָא כִּי לְזִדְדִין קַחֲמִי יֵשׁ עֲלִיָּה חוֹתֵם תַּכְּסִיעֵין דְּאִישׁ, אֵין עֲלִיָּה חוֹתֵם תַּכְּסִיעֵין דְּאִשָּׁה.

פרק הרגל צַעֲדָה (ישעיה ג' כ') שכן מורה הסס לעדה פסיעה. ונפטי
סתצנית ונלכת סתי הטבעות האלה היתה שיה צסתיסן, ע"כ נקראו כוועט
צסס אחר, ע"ד טראינו לעיל אלל הסס כזס על האזן ועל האף.

ב. הַעֲכָסִים

(ישעיה ג' י"ח) ונשס עכס המורה (מסלי ז' כ"ז) כמו כ"ל,
וקראו הערצים צסס זה גם הככל והסד אשר שמו צרגלי הגמול ללכרהו
ושאל האדם גם פה ון הצהנה תכטיע הרגל ככ"ל צו"א, וכן כולל
צווענה (סצת פ"ו) הסס כצלים לתכטיעי שוק כאלה. ושרט עכס מורה
צערצית החזיק לוי הסת. והיו העכסים קטורים או טצעות על השוקים.
וצסס תלויס צווחוט או צקרקיס טלסלאות או פעמוניס ווללללים, ונעשו
לעטירות ונכסף וזהב ופנינים ואצנים יקרות, ולעניות ונכסח קלל או
ווקן ועלוות. ונחכיר טד"ל צפירושו ליסעיה, ונכהג הססים העטירות
צאחס וערצ לסלת כעין טצעת זהב על סוקיסן וצין שוק לסוק טלסלת
זהב וצהליכתן ווקסקסות ונשויעות קול" (ע"כ שווע הכציא אחיהו אה
קול רגלי אסת ירבעס צצואס צפחס, וי"א י"ד) צלכת צנות ליון הלוך
וטפוף אחת הנה ואחת הנה כווע עלי יער ופני רוח ככ"ל ולהסערת
קלת היה תכלית פעמוניס ווללללים כאלה לסכך חווח גבר, העולה על
ווקדה צארץ הקדם, לווען י"ש"מ קול לעדי העלוה ורחוק כאשר תקרצ
הלוך וקרוב הלום, וכל גבר זר יגור הלחה ווקודט חדרה פניוה. וצפרק
צוה אסה אורו על וצרגליה העכסנה שהיו ונעילות וור ואפכסוון,
צונעעליסן. וי"א שווע עכסה (סס צת כלצ צן יפכה ציהוסע ע"ו וסופטיס
א') סס אסה טצרוצ יפיה כל רוחה זועף נגד אסתו טלא היתה יפה
כעכסה (לווח דוד הכ"ל). *

ג. בּוּמִז

(שמות ל"ה כ"ז) ציחור רז"ל — ע"ד גן כעול ונעין חחוס —
ידוע. אצל כראה גם ונכתוב הזה וציחוד ונכתוב הכ"ל (צוודצר ל"א ג')

* וז"ל החכס ר"י טענאח הלוי צהוואסף לשנת תקמ"ד צפי הכחוב וכעכס
אל ווקר אויל: עכס הוא סס תכטיע ועדי והוא הווציא לידי תלוה עדה"כ לצצתני
אחותי כלה וגו' צלחד ענק מלורניך וגו' האויל צלות נפשו אשר התעוררה וקצח
קישוט נוי הנואפת הולך אחריה עד יגל למוטר נפשו וגו' והנה זאת התלוה הנעוועה
צלצ אדם יקרא עכס ע"ד כצט שוולה טלמה כוועה"כ כי לאויל יהרג כעס ר"ל
התשוקה תהרגהו כי הוא צוין האוור תחטיו ופותה תניית קנאה ואור ותכה ונכעס
עיני שהוא ונעטס כלו עיני ויחל ללחהו טענינו כליון ותשוקה וצפי"ל אחז"ל לוה
נקרא שוה עכסה טבל הרוחה אותה כוועס על אסתו פ"י ונעגב על אסתו כטעס
תצעה לצת רצ חקדח אשר ע"ב אור הכחוב וצרגליהס העכסנה ונצין פיעל שהוה
יולא לסטיי כליוור שהס ונעוררס התשוקה צלצ חוסקיהס כאורס ז"ל צאחס צבוועס
עכ"ל. ועיין לעיל ח"ט פ"ו פ"י אחר על תפארת העכסים וי"ר יואל צרי"ל ז"ל.

שהיה הכוונה גם תכשיט גזרים, ופירשוהו קלח ויין חגור, ולד"ק ויין תכשיט זרוע. אכן הסערה היותר קרובה לאות היא, כי צסס כוונה הכוזב צסני הנוקמות הכ"ל אלל כוס וטבעת, מוכנה הלשון ויני עגילים סגלגלים הנעשים ומתכה מכוללת או מוצן יקרה ומתוססת, ואשר נתן צשררות הלואה או הזרוע מרחים צינות לחמי ופרקי השלשלאות, כעין שנושאות אותם הכשים המזרחיות עד היום הזה, וכן פ' צס' לוח דוד כוונה תכשיט של כשים שהיו נושאות צלואה או צרוע.

ד. נעלים

העצרים, כמו יתר עוני הקדם, שנו פסח עור (ע"ן יצנות ריש פ' י"ג) עזים, הנעשה בתצנית העקב, תחת עקבות רגליהם, אשר קשרו ומעלה ע"י שכי שרובים או חוטים, האחד תחוצ צין צוהן הרגל, והשני כרוך הרצה פעמים קציצות העקב. ע"כ קראו לסקדלים כאלה צסס כעלים ושרש כעל שנוורה קגירה. כי כן נוסגר הדלת ציונים הקדמונים היה ויין צריח הנוסף הנה והנה ע"י שרוך כמעשה התרת הנעל ועל הרגל. השם שרוך ללועת הסנדל (בראשית י"ד. ישעיה ה') הוא ושרש שרך הנוורה גם בערבית גם בעברית (כמו רָעִיו שרג שרק וקריסיו כרס קרס וצ"ל קריי וצאריות שרך לשון צלצל סצכה ושריגה וקסור (ירמיה צ' כ"ג) וכופל על סגירת הרגל צנעלים, הנעשה ע"י רלועות ומעל וסנדל שחושצ צושנה (צצת פ' ע"ו) צין הקשרים שאין חייצים עליהם צצצת; ועל פתח והתר אגודות הסנדלים כופל לשון כשל (שמות ג' ויהושע ה') — הנוורה הספרד הרגל מווסגר הנעל (ע"ן רש"י צצת קי"ג על וני מחוח שהיו מוקפדין על לצוטיהם ונעליהם להיות מכוונים וקושקין אותן צדוחק ולריך להחירו ערבית) כמו העץ מווסגר הצרזל (דצרים י"ג ה') והשלך הנעל צחוקה ועל רגלו כמו כדוח גוי חועל מאללו (סס ז' ומ"ג ע"ז) — ולשון חלץ (דצרים כ"ה וישעיה צ') — הנוורה התר חסור מווסגר לר או הלל חפוש מלוי מוקס או פתח מווסרות הצגדים וכו' — ולשון שלף (רות ד') — הנוורה גם מוסך חרצ או שרש מווסגר — ע"כ צהנתק שרוך הנעל צדרך הוכרח הסולך להחמהמה הרצה (ישעיה ה' כ"ז), ועל הדק והחלש השרוך ע"י רוב קשרו וחללו יאמר צלשון צלה (דצרים כ"ע ד') ואם יחצר לשרוך קלות אחרות תחת ראשין הנוטושטשים יאמר צלשון טלח (ישוע ע' ה' flieken). — כעלי שרוך כאלה הסכן הסכיכו העצרים והעצרות לשום צרגליהם ויני קדומים עד מורצן צית שכי כי עוד צספר צן סירח (ו"ו י"ע) כולל הוצעל "נוחוט ועד שרוך כעל" כמו צספר צראשית אלל אצרהס, וצס' יהודית (י' ד') הוצעל "ותשס נעלים צרגליה" כמו ציחוקאל (כ"ע י"ז) "ונעליך תשים צרגליך" שר"ל שינת הסנדל צהשוואה אל הרגל צערס ענדס צשרוך, וכן צספרי דיתיקא מדהא (מרוקס א' ז') כולל עוד הוצעל "התר שרוך הנעל, וגם

השם סנדל (סס ו' ט') וכן "קשר הסנדלים" (פעלי השליחים י"ב ח') ועוד צושנה (סצח פ"ו) נזכר הסנדל, אשר נעלו צרגליהם רק בלכתם צדק, וצצואם אל ופתן הצית חללו אותם ועל הרגל, ואל הצאים ווארץ רחוקה נתנו מים לרחוץ רגליהם וואצק הדק, כי הרגלים היו ערוות ואלצד הסנדל הנכרך על העקצ כנ"ל. הנעלים צעלום היו לרוב צצרים פשוטים ופחותי ערך, עד שהיה למשל לאור על צצר פחות ואלער כעלים (ענוק צ' ו' סס ח' ו') ותפארת הלוקקוס היה רק צחוור הסנדל והשרוק, כי לקחו ד"ו עור עזים כך ועוצ תחת עץ או עור צקה, ואת השרוך עשו ווארגוון צרקנות לצעים וחסוף לוצן צצר הרגל צין קטורי השרוך, עד שעשו הנעלים גם ועורות תחסים (יחזקאל ט"ז י') היקרים בלצעם האדום כחולעת סכי ווארגוון, כמו סכראה אלל הועסכו וכליו סנזכר תחט תמיד אלל תכלת תחת ארגוון, ואלל עורות חילים וואדומים, והיה עור כעצד בלצע אדומי ויפה כעין סאנו קורין Saffian או Cordan, ועל נעלים ויופי לצי חווד כאלה וועתאה החושק וקורח אל סולמית אחרי אשר חזו צו צנחולת הונחמים: וזה יפו פעמיך צנעלים צת כדיצ! ונתרגום יוכתן על הכחוצ הזה נראה סגס הגצרים ואף צימי ירדת האומה סמו צרגליהם נעלי תולעת סכי צעלוחם להראות פני ה' צצלס רגלים.

פרק שביעי

אֵילֹת אֲהָבִים וַיַּעֲלוֹת עֲגָבִים.

עַל־בֵּן תַּשְׁעִי נִשְׁעִי נֶעְמָנִים
וַיִּמְרָת זָר תִּזְרַעֲנִי (ישעיה י"ז)

א. עֲדֵי נָכוֹן לְמוֹעֲדֵי רֶגֶל

מִרְבֵּה עֲדָיִים מִרְבֵּה זָמָה
(משל ערבי)

„אור ר' שוואל צר נחומי צשמים סכל הנריח צהס צא לידי זנות,
(הערוך)

„ע"כ ישרת הוולה זן בארנוית המורה זנות גם צנוקוס צושס
(לוח דוד)

כל הפותח צצצח התכטיעין ונרקחת טוון הנושחה, ונקיים צגנות הזנות, יהיה הנותפה והנותקטעו צעלמו, או נציא יוסר ומוכיה, או קוסר כותצ ומוכה:

ב. מִרְבֵּה בְּעֲדֵי עֲדָיִים

חודת העדיים צאשה — ראשיתה טחוק הוא עבודה זרה (כי התכטיעים כרוצס כן טאולים הוה ועומים זרים), תוכה עלצת היא ספיכת

דמים (דמים ונוש וגם דמי ושמע), ואחריתם תוגה היא גלוי עריות
 במשנה תולדותיה: כאפופי האזה כי קרבו הנתקשים לזם כתנור איש
 אל אשת רעהו כקוסים ויוזמים ילסלו, חנות מופקרת ועלמה כחרפת לכל
 כותן אהנן לו תהי (*), ולא חרבה העיר כלילת יופי ירושלים אלא
 גם נופני גאון בנותיה בעדי עדיים, כונו שכזה היה קצת חרצן יתר ערי
 לבי לבאות גויים ציונים הקדמונים וקריות נסגרות בארץ הקדם: תצן
 צוללים העליונה, כינה באשור, צלל בכשדים, פרסיפוליס צפרק, תדמור
 היא פלמירא בארץ ישראל, רומי באיטליא וכו', ותי יודע אם לא יכוח
 קצבו הגורל הזה גם על הערים היפיות זמננו הנתחוסקות ללבי
 תפארתן על כל הארץ; כי הארץ נתנה רק לעם צריא אולם בגיחו ונחם
 ונשחר הטבע, צעוד כפתו רעננה ועל ילדותו ילין בכחו כי עו, וקם
 ונשל בכיפה וידבר עמים תחתיו וארלות תכו לרגליו אצל כאשר יצבע
 חיל עמים יסונן ויצעט גם הוא, כמו יקור וננוו בהיותו מופק צמענוגים
 ותישים כח עם, חוסן חילו יעוצהו, יחלש ויגוע ונעט ונעט, עד אשר יפול
 סדוד צידי עם מדם אשר עלה כיונק בארץ ליה, ישרה בזית יך שרשו
 בארז ויכסה צללו גם הוא את כל הארץ; והיה כי יעשר גם הוא ויטכה
 את הטבע עושהו, וחילו כי יכזב בכחו כי עו ישי ואחריתו עדי אוד
 גם הוא! — ככה קפרו לנו אבותינו כי העיר הגדולה כינה, ציוני
 קרדנפל אשר התקטטו כנשים, נבלעה בצורה צמרס קיץ ע"י הכשדים
 זה העם לא היה אשור יקדה לליים. עיר ואם הכשדים צבל, כאשר ונלכה
 לקבל אלפא חורא שתי, כלכדה צידי פרק ונדי ועילס, עמים עלוונים
 אשר רעפט כחם ונועו, עיר ואם פרק כפלה צידי היונים, אשר היו
 לצו גם הם צידי הרומים, אשר צחיל שחרות וילדות הסקו ערים פוריות
 וגבוהות צחור עדן עדנים: קרתא-חדתא, קורינטה, תדמור הגדולה וירוסלים,
 עד אשר גצה לצ העיר רומי גם היא ותהי כנוקס נוקס צידי עם צכה
 נעוריו הוא גוי הגרומים. וראש נוקבות ירדת כל אונה גדולה ונפילת
 כל עיר פורחת היא חונדה הנוותרת בתכטיטי נשים טאכנות, כי כן תאות
 התכטיטים באשה וצגבר וציאה לידי זכות, זכות יין ותירוש יקה לצ
 הגברים והיו לנשים ואם נשים כאלה ינשלו צעם יהיו מאשריו ונחעים
 ומאשריהם וצולעים, והלוך ילכו ונדי אל דמי ונפול יפלו ונפחד אל
 פחת ונפחת אל פח, ואחריתם עדי אוד!

(* השואפת צרות תאחזה לעדי עדיים נמשלה צולילת כזאי המקרה לזונה
 ע"ש קופה, כי אהבה הנוותרת בקישועים וחונדה עגזים צושגל נעולות זו צו, כי
 החונדה לעדנים עובדת לנחשים, והחושקת אהבים היא לרוצ לנען היות לה תכטיטים,
 כו"ש קופר אחד בזמננו: הזנות צוחיר תגדה היא מולדת ערים גדולות ועשירות, כי
 כאשר רבתה הללחת הלחמים וחונדהם צפאר הבגדים, כן פרו וישרלו פשעי הזנות לנשים
 אשר לא השיגה ידן למלחות תאות לצן, להפקיר את גןן צעד קישועין ולמכור את
 נפשן צעד צחי נפש...

ג. נְבִיא יִסְרָאֵל וּמִזְבִּיחַ.

הנביאים והנועפים החזים והלופים, אשר כמו כח הליניקים ציון. התכסו בצולצושים פשוטים בלדכות סער ובאזורי עור, להראות לעם ישראל כי אין חפץ להללחם הללוניים צפני עם עדנים, וכי עוצ עוצ לישראל לסוב לאיחכו הראשון, צעוד היותו רועה לאן ועוצד לדונה (*). וכל עשרם ורכושם היה בראשיתם רק ונקבה לאן ועדרי צקר ועצודה רצה (**).

הנביאים והנווכיחים האלה לפנים בישראל עפכו כחם חנות רוחם וכונים צו לעגם ונרי שים תוכחחם על צקסת וותרות צעדי עדיים, הלא הנה יפעיהו ירויהו יחזקאל והושע על צכות ירושלים, ואחריהם פילון היהודי על צכות אלכסנדריא של מצרים. יפעיהו ווכיח דצברים כותלהונים גאון

(*) כו"ס סופר אחד בזמננו: ועתה אשר הדל האדם להיות רועה לאן ועוצד לדונה, ולרכי חייו הואילו לעלות צונדרגת תענוגי צפרים ופרלו צחונת הוותרות והלוקקים, החלו צנות האדם לצכות בצקס גרה כ"ל.

(**) למען הראות כי הולצ הראשיי הוא נשאר ונקיים צתלכות הספה וצתקעפוח הלשון, הנני ווכרה להאריך קלח ולהקדים שתי הנחות ופורסנות וואונותו כצ צקרב חוקרי קדמוניות: האחת כי בראשית ווגורי אצותינו צארץ כשדים היו לפני נמרד ואחריו חם בצורי ליד צהרים וציערים, או עוצדי לדונה ורועי לאן צענוקים וצקעפות (וזהו כונת הכתוב צחיוצ "יגיד עליך רעה תקנה" (כ"ל) אף על עוליה" דיעס צעלייגט דער פיהסירט וויח דער צערגצעטטייגער). והשנית כי הלשון העצרית היא שפת כנען צדרונית ווערצית של ארץ ישראל נחווה וקתעפה וולשון הכשדים והארונים צלפונית וזרחית של א"י ע"י שני הברה וחלוק אומיות וצחונות וסקלים, ונלות רצות נשאר על כן כנען כנעשפט צת הלשון צהולרה וצתפדה ונחת חנה; ככה ד"ו צעלו הארונים רעיון ישות והויה צמלת הוה, וצעצרות נשתנה אל היה, אכן נסער על וצתכנתו צסס המפורש של הקצ"ה וצזון ציוני "כי ויה היה לו לאדם" וצלווי "בי לשג יאמר הווא ארץ" (צא' ת' ה'), וכן הדין צפעל היה צעצרות שהיה צארונית חוה, ורק עפ"י יוצן הכתוב צצראשית "ויקרא לה חוה כי היא היתה חם כל חי" הכי היתה אָם נפש כל חי? הלא רק אָם צני האדם היתה! חנה כוננתו פה צסס חי על המין הוודצ, כי חי צעצרית כמו חוה צארונית (אשר נשאר ג"כ צקלח פעלים צקפרי תהלים וחיוצ כמו יחיה דעת, אחיך שוע לי וכו') לכן על הכתוב "ויהי האדם לנפש חי" מתרגס הארני "לרות ונוללח". — אחרי שתי הקדמות האלה הנני לצאר אף צענים שלשה גרגירים ד"ה, כי גס צצצע השתלשלות הלשון העצרית ון הארנית נראה כי לאצותינו צארץ כשדים וארם היה כל רכושם ועשרם רק צנוה לאן צעדרי צקר וצעצודה האדונה, הלא הנה: 1) הסס עדר היה וקור לשרשים רצים צלשון הנורים עסירות. בראשית נחלק האות ד' צאות ת' (דטלנ"ת) וצתהוה עתר המורה צארונית כמו עשור צעצרית (סכן נשתנה תמיד ת' ארנית אל ט' עצרית כירוע) ונוללות הנלות האלה צתיהן גס יחד צהורחה המשלשם שלהן צסס "עשתרות לאן" טר"ל עדר עתר ועשר של לאן ע"ד השע"פ עשתרות קרנים. עדר צלשון סורית הוא גזר (סכן וצתרגס הפשיטא על עדר עדר לצדו גזר גזר צלחוד וכן ה"י על שני חשיפי עזים) וצתנה לשס עזר (שגס ד' כשדית נשתנה תמיד אל ז' צעצרית ד"ו דהצ זהצ דצח צח אחד אחו צתחניה ז' ג' וכן זלק — תרגום חם לצצח זליקון — דלק וכו') ואח"כ לשס גזר (כמו שנהסס גזר צעלצו היה יכול להסתוות צחילוק ג"ב ז"ת הסס כתר, ונולינו צתהלים פ"ט "שוחי עזר על גבור" טר"ל כזר ונלצ פה לעונת, צצון קדשי וצתחיו" שחוריו כו"ס ח"ב צהפוך הענין "הצעצרת עם וצסוך וגו' "

צכות ליון וחושב וסופר ונוכח כל מיני עדיים בלבושי גאון וגובה, והולך
 ונוטה אל ליוני נשים זונות, וחוחס דבריו בעונש נרעים כליות ולב לאמר:
 „נחיד בחרב יפולו וגבורתך במלחמה ולאו ואצלו פתחים ונקתה לארץ
 חשב” — וכחב החכם שד”ל צפ”י לישיעה ג’ לאמר: וכאן עשו המפורקים
 כלם שפירשו הנקרא הזה באלו מדבר בנשים זונות, הפורקות רשת
 לרגלי האנשים למושך לבס אליהן, והוא איננו מדבר אלל בנשים גלות
 (יען כי גבהו) והגאות והזכות ענינים נחוקים זה וזה נאלה, גם אין דבר

חללת לארץ נזרו) זהו כונת המוכיח (משל: ב”ז) אח ענין לשוב אל מלכו הראשי והקדמוני
 לאמר: „ידוע תדע פני לאנך שית לבך לעד רייס כי לא לעולם חוסן ואם כזר
 לדור ודור גלה תליר ונראה דשא ונאספו עשבות הריס בנשים ללבושך ומחיר שדה
 עתודים ודי חלב עזים ללחונך ללחם ביתך וחיים לנערוותיך” כאומר: הלא טובים היו
 הימים הראשונים במרעה בקר ובעצודת שדה וכרם והימים האלה צרדיפת המותרות
 ובתאות זהב ובגדי חמודות. — (2) בקר נשתנה אח”כ אל בער (בחינוף ק’ ע’
 כמו ארעא ארקא וכן עטר צארמית ובקורית כמו קטר צעברית) ואח”כ אל בצר
 (כי האותיות ק’ ל’ ונחלפות בכל השמות כמזרחיות כמערביות וכמו שנעשה מהקורית
 ארקא צעברית ארץ, והחלוף הושלש על ג’ האותיות קע”ל תראה במלות רצן
 רבע ורצק — ש”א ועמוס — שהוא כמו ורצן — לפניו ויחזקאל — המורה
 ג”כ עשירית (חיוב ב”ז וב”ה, שם ל”ו י”ט) ונעתק אח”כ להוראת צלרון ומחוק
 וצלה, שכן נורים ונצואים רבים ונלשון הון ועושר גם על אומץ וכציר כח כמו חיל
 חוסן תועפות עזון וכו’. — (3) שגר „שגר אלפים” נשתנה אל שבר או סחר המורה
 ג”כ קוצץ שבר וריווח, כהערת החכם שד”ל שהשרש סחר מורה על השבר שאדם
 משתכר ומרויח מועטיו ד”ו כי טוב סחרה נסחר בקף וגו’; וכאשר נעשה איש האדמה
 סוחר ורובל נחגלגלה הוללה שגר אל שבר ואל סחר, והיה צוקר ונוקד לסוחר ורובל
 ובזאת ראה תראה גם בפעלים שבר על קנית זר, כרה על קנית מים (דברים ז’
 ו’) הראשון הורה בהתחלה על כחות גרעיני הדגן צרחיים ע”ד „גרש” (ויקרא ז’ י”ד)
 והשני על כרית צור וצאר מים וק”ל. — (4) השם עאן (או ענא) צארמית (אשר
 נשאר בפעל עברי בצפר זכריה י’ „קטעו כמו לאן יענו כי אין רועה” שפעל „יענו”
 נגזר משם ע”א ונרדף בכחוצ פה עם לאן שלפניו) נשתנה (בחינוף ע’ ל’ ע”ד ארעא
 ארץ וכו’ ככ”ל אל צאן וגם אל צנה) שנשאר עוד בצפר במדבר ל”ז כ”ז ובתהלים ח’
 ומונו בתהווה השרש קנה (בחינוף ל’ ק’ ה”ל) צס מקנה וצפעל קנה צו”ו (שכן
 עשו אז נקנה וקנין וכל משא ומתן צלחן כמו שזליכו ציעקצ שקנה את חלקת השדה
 צוואה קשיטה ותרג’ חריפן שר”ל לאן ונש”ז היה מלויר על המעצעות הראשונות לורת
 כצט שהוא Pecara צרוויית ונשאר מזה השם Pecunia למעות צל”ר) ונתהווה מזה
 השם נקנה וקנין לאשר שנעשה צעל נקנה סוחר וקונה הכל, וכן מורה המלה ערצא
 צלשון סורית כצט („על עדרי הצריך” צט”ה א’ ונחרגס הפשיטא בגזרא דערביך
 שר”ל צעדרי כצטיך) ונעשה אח”כ צלשון הסוחרים לשם מערצ טעעומו כמו סחורה
 (יחזקאל כ”ז) ומונו הפעל ערצ המורה סחור וגם היות ערוצ צאחה מו”ו וכו’ —
 ובכלל לקחו ונכחות עדרי לאנס ורצן בקרס הוראת כל לשון כח וחיל צין צומוון צין
 צדצרים אחרים, ד”ו והשם עאן ה”ל נעשה (כמו מן קאס= קוס) השם און (שר”ל
 כח וחיל ועושר) ואח”כ הון (לעושר צלצד וזהו ונלינת ההתול צדצרי זכריה הנציח
 צאמרו „עניי הלאן”); והשם נכסא שהוא כצט בהתעתדו לטעח צארמית נגד השם
 נכסיס, ומן רכס נעשה רכוש; וכן מן קרן שור לקח העברי ענין כל אומץ
 וגזורה וכו’, והדברים ארוכים ועתיקים, אבל אין כאן מקומם. —

צבל החזיון הזה על הזכות עכ"ל, ועי"ז נכנס בהמשך הפרשה לדחוקים רבים. אכן באותה הנציח נתחיל להוכיח על חומת גאון עדי עד ייס בכלל, ובהמשך תוכחתו יחס לצדו בקרצו לדבר על כסים גאיוניות כאלה כאלו ונגמת חסלן להתקטט להכלית חשק ואהבה ולרמות בעיניהן וצרגליהן אל מעגזים, ונזכיר עוכס ומגוה "סתהן יערה" שיתכן לאור רק על כסים ומשיחות את דרכן, ואחר שהאריך למוות צפרוערוע כל מיני החכסיעין, וקיים "כי תחת יופי" ע"ז אור רבא (סנת ס"ב ז') היינו לאורי אינטי חלוסי שופרא כזא *), והרד"ק גורס כוואס ופ"י מלשון כוים (***) שר"ל שיעשו רושס כוים על פניה כמשפט כסים כואפות, ולא כוהמזבאריס שאנרו שזסו קיון לעוצדה ע"ד התוספתא (מוכות פ"ג) "הרושס על עצדו שלא יברח פטור" או כהמפורסיס שהזכיר שר"ל בהציאס ראיות וקסיפורי מלחמות קלת הקדמונים שצלבדס עיר היו עוסיס כויות צצטר יוסצים צצרוז מלוצון, כי אס הנכון כמו שהעיר הרצ הג' מוהר"ו שטרשאון צקוף הקסר קריס כאוונה לעוהרטי"ף שהיא ע"ד הוליאוה ותסרק"ף אלל חור שפי" הטור על התורה צסס ר' יהודה החסיד שלא דנה לטרפה אלל שיטרפו צה רושס (***) צין פניה לקיון שהיא זונה ועוד היום עוסיס כן צארץ ישועאל ****), ומלינו משפט עוכס אחר לכואפות (יחזקאל כ"ג כ"ד) "אסף ואזכך יסירו". וכוונת הנציח כאן על צכות ליון מלומלומת צכתוב אחד מווכו לעולה בהאנחו מוכאצ לצו לאנר: איבה היתס לזונה קריס כאוונה וגו'! (וזה שאנר שס כקסף הים לסיגיס וגו' ענינו ע"ד יחזקאל כ"ב י"ח וכו') טכן גם צקיוס הפרשה שלפכינו הקצ פתאס דצורו כלפי כנסת האוונס צכללה לאנר: ונתיך צחרצ יפולו וגו' כמזאר לעיל. וכוונתו קרא גם ירמיהו לכנסת ישראל צכלל האוונס לאנר: "וזה תיעיצי דרכך לצקט אהצה וגו' כי תלצטי טכי כי תעדי עדי זהצ כי תקרעי צפוף עיניך לשוא תחיפי מואסו כך עוגצים כפסף יצקסו"! וביותר האריך לוענית מלילתו, הנציח יחזקאל, בדמותו כנסת ישראל לחסה ומכאפת תחת בעלה תקח זרים, יפרט ויפרט כל עדי הנסיס

(* ואולי ר"ל צמלת כזא פה על מין צגד של לור גפן הגדל על מין קוף וחוח ושית שתרגס כלס צקורית כוזא, וצכלל נקרא האילן סגדל צו מוך צלשון קורית כוזא, ויהיה ענין הכתוב רוונז על מין חלוק מיוחד שסלציסו את הזונה למען יכירוה כל רואיה, וזה לד"ק "שית זונה" (משלי ז' י') וכן לפי חוקי רוני הוכרחו הזנות ללצוט מעיל (Tgoa) הפתוח מלפניו לגלות שוקיהן (ואולי זה פי' "גלי שוק חשפי שובל" הנ"ל) ערוואיס ונקראות צעצור זה Togatae.

(**) וכן פירטו חכמי האוונת Vitringa ואחריו Michaelis וזה האחרון מלא צקלת כוסחאות הנקרא כ"י האללי סכתוב צהס הנגינה עפחח על הוולה כי ואינה צחוקף, וא"כ היא עומדת צפ"ע.

(***) ודומה לזה שפ"י ר' אליה צחור "ואס לא תפדה וערפתו" אינו רולה לוור סחויית אותו אלל שתעשה צו קיון להכיר אותו.

(****) ועוד צחוקי פרידריך צארצארוסא מלינו משפט זה לכסיס כואפות,

ותכשיטיהן, ונוקפר באר היעצ (פ' ע"ז) כי וואשר סכה צטונן ולצטק
 רקומה וכעלה תחט וחצטק סט וכקתה ונטי ותעד עדיה לנזידים על ידיה
 ורציד על גרוכה וכוס על אפה ועגילים על אזניה ועטרה תפארת צראטה,
 יפיפה צנאור וואל וילא לה סס צגויס ציפיה והחלה לספוך את תזכותיה
 על כל עוצר, וסייס ג"כ צושפטי כואפות שיפטיעו אותה צגדיה ויקחו
 כלי תפארתה (ע"ד טאחרי זנתה האומה צועטק העגל כאור לה סקרי
 את עדייך וועליך) ויעשו זה שפטיס לעיני כסיס רצות, אפה ואזנה יקרו
 כנ"ל וכו'.

וכן פילון היהודי הוא ידידיה האלכסנדרוני התורנור צוקומות רביס
 ונקפרי ווקר סלו על חונדת הנותרות צישראל צעדי לנזידים ורצידים
 וענקיס, ונוקפר צמרי שיחו לפי חנו, איך זוכות וכואפות העלו על גרון
 וזהו חרוע עדייס יקריס ופז ונפניניס, וקרעו צפוך עיניהן לנושך אחריהן
 לצ הגצריס, אשר גם הם עשו וועטק נסיס צכחל וטרק כזה, כדרך
 הכסדים הנזדייס הפרסיס ויחר עווי ארלות הקדם וגם סיוכיס והרנאויס.
 ואחריהם עוד צראטיה הכנסייה הכולריה ווכיח השליח שאלו לאור:
 הנסיס לריכות להעלות עדי הלכיעות על צטרן לפי חקי המוקר והצטק,
 ולא לתקטע צחלחלי ונחלפות טעק, צזהצ ונפז וצאצביס עוצות ונרגליות
 (עיוועיוק צ' ע') והשליח שועון וזחיר: אל תרצו צעדי עדייס, צטער
 וקולקל לתלתליס, צחכטיי זהצ וצצגדיס יקריס, כי אם החנהגו צהלכע
 לכח צלצ חוייס (פטרוס ג' ג').

ד. סופר הושב ומנה

לכן גם הוחאר צטצט קופר עדיי צנות האומה ולצי גאון תפארתה
 צחונדת החכשיטיס, לא יוכל לעלור צולין לצלתי טוס עין ולצ גם על
 וולצ עלמות עגזיס צעס וצנאקוס וצזון הסוא. אולם כחצונן היעצ על
 עונדת אשה זונה וחללה צישראל, עלינו כעל לקיטע צראטורה עין לופה
 ונזיע צניווקי עוויס אחריס אשר חיו צזון הסוא.
 אלל כל העוויס היו אז שתי כחות עלמות עגזיס אשר טפכו
 תזנותיהן על כל עוצר: האחת הן הנסיס הנוטרות צכסונתן לאחת
 האלילות אשר עבודתן צזנות, לאות פריס ורציה צטצע החולדה כלה,
 כנו הנסיס הנוצכות את החנוה הוא אדוני (Adonis) ונעצ כוגה היא
 פענוס* (וושלת חן העגזיס (יחזקאל ח' י"ד) צנות וואצ צעצודות צעל
 פעור, זנות הקדשות צצבל להאלילה וולדתה היא Mylitta**) וצארץ

(* צארץ הכסדים נקדשו קדשות להאלילה כוגה וקדסוס להאליל אדוני או פרי-
 צ (Priap).

** הקדשה אשר אחננה היא קודש להאלילה הסיא, היתה חגורה צאזר חבלים
 וטולאייס צקשרייס לאות, כי האפטרופס העווד צפני העריות חלש ורפה כח הוא ולא
 יחלצ צפני טער החושק, וקראו לחגור הזה צסס Venusgürtel; זהו טכחוצ צספר

אדם וקוריא שום Anaitis. ונעם נפולה העבודה הזאת אל הכנענים הם הפעניקים, אשר אללם נקראה האלילה התיא צעם עשתרות היא Astarte אלהי לידון ואשקלון, וללמה היה כעין אנדרוגינוס בתצנית זכרות ונקבות כאחת (Hermophrodita), ובעבודהה לצפו הגזרים שולח נשים והנשים כלי גזרים, וזון הכנענים היתה העבודה הזאת ונרסה לקהלת קרתא-חדתא (Karthago) צוקוס Sicca-Veneria ששם עמד היכל כזה הנקרא בלשון לורית "סכות-צנות" (עמוס ה' כ"ו) שר"ל אלהי הנערות צנות פעור (ע"ד שר"ל אלל החאים וצתי הקדשים). ונעם היתה העבודה הזאת לכחלת האי כפחור היא ליפעון, ששם צנו להאלילה התיא עשרים היכלים. וצולרים נקדשו עלמות כאלה להאלילה אשה היא Isis הנודעת צונסתרית. ובארץ יין נקדשו קדשות כאלה (Hierodulen) אל האלילה אפרודיטי או פנדיווס.

שם צנות כאלה צוקרא הוא בכלל קדושה כד"א, ועם הקדשות יצחו" (הושע ד') והיא נגרסה כלה צמלות תורת ונשה "לא תהיה קדשה וצנות ישראל" והסתפח צנחלת צני ישראל כי זונה היא וגם עון פלילים לכחש לאל ונועל; ונער כהן עוזד פעור כזה נקרא קדש (דברים כ"ג י"ח*) וצכתוב "לא תציא אהנן זונה ונחיר כלצ צית ה' אלהיך לכל נדר כי תועצת ה' אלהיך גם שניהם" (דברים כ"ג הרוזו על אהנן הקדש והקדשה שהיה קודש לאולר אלילת פו"ר כנ"ל) ונכונה הקדשה זונה והקדש כלצ** וכונתו צעם זונה על פענוס הכ"ל וצעם כלצ על תמוז הכ"ל שהיה צולרים האליל Anubis שוקור שמו לד"ק ונשפת כנען הכוצח מפני היותו כוכב הכלצ, וצתצנית כלצ היתה גם לורתו צכתוצת החרטומים.

הכח השניה היו עלמות ונשים נכריות, טצויות חרצ או טפחות נחרפות או נטוחרות (אונס האזרחיות והתושביות רק באצדן כצודן ויקרן החלכה לזנות) אשר הפקירו א"ע לזנות שלא לשם איזו ע"ז, רק

אגרת ירמיהו צדצרו ואלילי הכשדים לאמר: גם נשים יוצרות צפתה עינים חגורות חבל ווקטורות לפניהם, וכי יעצר איש ונפשו חשקה צלחת ונהנה ויתן צה אה טכצתו, היא ונחפארת על רעותה צלמרה ראי אית לא יקרת צעיני האיש ההוא לפחות חגורתך. וכאשר לר היכל ונולדה ונחביל אה כל עבודות הקדשות האלה, הקדישו הצללים לתכלית זאת חוונה קציז הסיכל, וצה סכות ותאים ואשלים וטורות עליס רעננים, אשר צלל דליותיהם צעלו עוצדי הצעל אה הקדשות, ונקראה החוונה ההיא "מחנה הקדשות" וזהו פי' הכחוב (ישעיה כ"ז) "הנחלקים והנעפרים אל הגנות אחר אהת צתוך" שר"ל כמו צתא (Zelle) והם "צתי הקדשים" (ע"ז כ"ג ז').

* וצרווי היה שם הקדשים Effeminati ע"ט עשותם ונשה נשים, וע"ז צה האוי צחורה, ואת זכר לא טכצ ונכצי אשה.

** ששם הזה נגזרה לדעת Voltaire הנולה Caelibat לחיש הנעשה פנוי כל ינון, כי לרוצ החחרו אנשים פאלה לתועצת ונכצ זכר.

והחנות האותה המושגל או הנדה (*), והן הרבו בחכמינו כבוד ותפארת, וביחס היתה צי-ועד לחילי העם, כי גם בדברי דעת השכילו עלמות כאלה ונקראו אלל היונים צסס רעיות ר"ל Hetären (**), והיו ציניהן נשים ופורקנות (***) ציפין וצדעתן ד"ו Phryne, Lais והאחת היתה אשה שם היא Aspasia שעלתה אח"כ לגדולה וחשיבות והיתה אשה Pericles וגם אהוצה נפש הפילוסוף קוקראטעס, כי צינים הסס האריכו הפילוסופים שיעת וחקריהם גם על חכמית האהבה, וכל צעל שיעה ושיעה צחר לו צרעיה אחת, אשר צעמה נקראו כל רעותיה ההולכות צעקבותיה, והיו ארצע צוקספן: רעיות-לעוצאז חחת יד המעורוכיתא המליכה Sapho ושיעהה אהצת החן והיופי צנשים; רעיות הפערון קוקראטעס ושיעהו אהצת רוח דעת ויפי הסכל צנשים; רעיות הפערון דיוגינעס ושיעהו חשק הנשים צצחיתה הטוצעיה והצחמית; רעיות הפערון אפיקורס ושיעהו עוגצ הנשים צמושבגל חלום.

שם עלמות ופוקרות כאלה צוקרא הוא זונה המעורגס יונת אלל הסצעים צולה Hetäre שמתרגמת ג"כ הכחוצ "צן אשה אחרת אחת" (סופטים י"א צ'), וגיורח ככענית אחת אשר לגמול עוצתה עם ורגלי צני ישראל קפחה יהושע צקהל היתה ופורקנות צסס, רחצ הזונה" (יהושע צ') (****). וולינו סזוכר צוקרא פעמים רצות נשים זכות עם אשת זכונים וילדי זכונים כדבר הרגיל (זכור ד"ו ציהודה, ציפתח הגלעד, צעמסון נזיר האלהים, צושפט המלך שלמה צין שתי הזונות, צחיוכי הנציא הושע, צויליות יחזקאל ציחוד פ' כ"ג וכו', כי אס אונס החמיירה החורה וואוד צאיסור ניאוף שהוא צאשת איש ונעשה צסקילה הנואף והנואפת, ו"ו הקלה צפנויה (חוץ וצת כסן אפילו פנויה שהיא צשריפה) זונה וחללה, ע"ד שאחז"ל אלל יפת תואר צצציה: לא דברה תורה אלל כנגד ילך הרע שאס אין התורם ותיירה ישאנה צאיסור. וצכל זאת עקצ המלוה "אל תחלל את צתך להזנותה" (ויקרא י"ט) לא הפקירו צנות ישראל א"ע לזנות, כי כרוצן היו נשים שאכנות צנות צועמות (ישעיה ל"צ) וצוקות צלעיף הלכיעות, וצת ישראל כי תחל לזנות פשעה וועליה וועטה כבוד ותהי לצח וקיקלון; והזנות הסזוכרות צעקרא היו לרוצ ווארץ אחרת, אס

(* וזכרים חללים כאלה נקראים "פלגשים" (יחזקאל כ"ג ב') וצמדרגה יותר שפלה "ללתי זכר" (שם ט"ז י"א).

(** כעין אותן המכונות Grisettes צעיר צצל החדשה היא פאריז.

(*** וצחלנווד קנהדרין ס"צ קראו לזונה ופורקנות כזאת צסס שולכאי.

(**** "יש ופרט וזמנת וזון לאורחים, אכן רוב הנופורטים פרשו לשון זנות,

והזונה צלשון לאעינו נקראת זאצ (Lupa) לפי שבמו הזאצ יערוף ערוף צלי שוצע, כך הזונה לא תרום ופעולת זנות, ול"ד צבלל הדבר הזה נקראת זונה: סנגור וזון פועל, ודי לווצין — Come una hotessa che sempre sta con la tavola apparecchiata — (צס' למה דוד) per cibari altrui."

טצויות ונלחמות הכשות או עלמות זרות ונכריות ונשכני ח"י כמו לידוכיות
 ונחציות ונלריות אשר כפעם בפעם נשאו אותן גם ונלכי ישראל וצני
 נרום עם הארץ להם לנשים, לכן ונחלרת הזונה ונקרא בשם "חשה
 זרה ונכריה" (ונשלי ז' ע"ז) הנרדף עם "זונה" (שם כ"ג כ"ז). — עלמות
 חשק כאלה ישבו בפתח עינים על הדרך (בראשית ל"ח י"ד) ותשפכנה
 את תזכותיהן על כל עובר (יחזקאל ע"ז ע"ו) וחצו חלל כל פנה פעם
 בחוץ פעם ברחובות (ונשלי ז' י"ב. צן סירא ע' ז') ונחן אחרי אשר רחלו
 בשכן וכחלו עיניהן ושח שית עדין עליהן, שלחו ונלחך (Kuppler)
 לנערים ונחורים ונחחך (יחזקאל כ"ג ו') והם זאה לפעמים גם חיש
 וחציו יחדיו (עמוס ז' ז') בנשף בערצ יוס (ונשלי ז' ע"ו. חיצו כ"ד ע"ו),
 וכשמוע העלמה שית זוכה ונלורת לצ קול לעדי ונעגבה, ונחרה לקרחתו
 בתאום הוניה בנולח נחושא ונעייים ונקשרות (צן סירא כ"ו י') והחזיקה
 זו בשתיה זרועותיה על חזה התנופה ושדי התרומה כהמות ים לגליו,
 ונשקה לו ונשיקות פיה הבער כאש לרצח (צן סירא ע' ע') והקתה
 אותו לרות דודים ולהתעלם בנחצים בערש רצוד בהטובות אטון ונלרים
 וננקער צוור חללים וקננון (ונשלי ז'); או לא הלכה לקרחת ונחצה
 רק ישבה שואפת חצים רכה ונעונגה על ערש דושק וחוטב חרגמן,
 ועל נעה כבודה ונשולח באצני חן מופי, ושלחן ערוך לפניה ועליו שחי
 כפש ונלחים טון וקטרת משנחיים לצ (יחזקאל כ"ג) ונעלים ריח ניהוח
 באף השנחיים חלי גיל חצים כל הלילה עד אור הבוקר. —

הגדה * או האתן אשר נחכו העוגנים אל הזונה היה פעם גדי
 עזים (בראשית ל"ח ואולי רק לקדשה כהנת חלילים נחכו קרצן כזה)
 ופעם גנת ציתן גפן ותאכה (הושע ז') ופעם כסף וסצר רעצון (שם ג')
 ופעם למידי זהב ועטרת הפארת (יחזקאל כ"ג) ופעם לנור ופשתים או
 טון חורק וסקוי תנחוקים או כל לחונה וניימה (הושע ז') ופעם גם
 כפש חדם (יחזקאל ד' ג').

וכמו שצאריך יון היעיצו "הרעיות" לנגן עלי כצל וכנור, וסיתה ציניהן
 כת וניחדת הנוכחה בשם "רעיות ונכרות", כן ידעו גם הזרות והנכריות
 בארץ יהודה לעורר חשק ונעגזיהם "בשיר עגזים יפה קול ונטיצ כגן"
 (יחזקאל ל"ג ל"ב) עד שנגזר לד"ק השם כלי זנור עוג צ ונלשון עגזים.
 והנה ידענו כי ונלילת הנקרא חכנה חת חן הונלצצת בעיניה והונלחצת
 יקוד חשה בשם ונכשפה וחוצרת חצר כד"ח (נחום ג') נרוצ זנוכי זונה
 טובת חן בעלת כשפים הנוכרת גוים צנוכיה ונשפחות בכשפיה" (והקנחתי
 פירש שם יופי אשר זו זכות ונכשיות עליון לנשוד צני חדם) כמו

(*) ונה שהחשה ונכסת לצעלה בשעת הנישואין נקרא כדן או כדוכייתא,
 ואזורים שהוא כגזר ון לכל זנות יתנו כיה וחת נחת נדניך (יחזקאל י"ו) שהוא השכר
 שותנים לזונה, לכן תרגומם אגרא, אמתן זונה תרגם אגר זניתא (דברים כ"ג) ואמר
 ר' אליה קשה לי כי הנדוכיית היא להפך, כי החשה נחתת הנדוכיית לצעל" (למח דוד).

סבלרפתיח מורה Enchanteresse ונכספה וגם יפה חאר*) ודומה
 לזה גם ונלילת שאר לשונות, וצוקלתן מורה ונלה אחת קסס וזמר, ד"ו
 צרונית incantatio וצלרפתיח צוללת enchanter המורה כסוף יסוד
 המלה הוא chanter המורה זמרה וכגון וכן צאיעלקית incantre לשני
 המושגים צ"ח. והעיר החכם טד"ל צפירושו ליסעיה כי אלל הערציאים
 היה רעיון זכות כסוף וזמרה אחד, ולכן פי' טס טסס "ועוכן" ו"ל
 "קול ענות" טר"ל זמרה וכפל הכוין צוקוס הדגש. והו ונלילת הכציא
 צמחליו על לור "כשירת הזונה קחי כנור קצי עיר זונה נסכחה היטיבי
 כגן הרצי עיר לוענן תזכרי" (יסעיה כ"ג).

על כן הרבו צעלי המוסר: שלמה, בן סירא ופילון, והכציאים:
 יסעיה ירמיהו יחזקאל והושע, להזהיר את צמורי בני ישראל ונשחיתות
 זרה כסוחה עמוקה וככריה כצאר לרה ונלודים והרמיה, ונעו ונלח אשה
 זונה ונכסיקות טפתיח אשר כופח טטופנה ואחתיח מורה כלענה וכו'.

חלק רביעי

חית הנשים העבריות בארץ יהודה

פרק ראשון

העבריה בקרב יושבי אהל ומקנה

א. אהל הנשים

זהו העברים הקדמונים רועי לאן ונוסעים צעדל (סקורין כאמאדים
 לפנים או צי-דואינים עד היום הזה) היה להנשים עם צנותיהן וטפחותיהן
 צאולה הרועים פנימה ודור צפני עלמון ונצעד לנשך ונצדיל צינן וצין
 אולה האנשים והעצדים צעבר החילוני. חלק האולה אשר אוו הנשים
 לנושט להן נקרא פעס קבדה (צנדצר כ"ה ה' ונשאר טסס אלל הערציאים
 ואללכו צוללת Alkove), ופעס לאט (לד"ק טופטים ד' כ"א ו"ל נסכה
 הלוע הלוע), ופרכת סייעה אשר נרקעה ונוקד עד הטפחות לנשך
 דבר ונצדיל נקראת "טנויכה" (אשר כפתה צה יעל את סיקרא צטופטים
 טס). אכן לאצי יושבי אולה ונוקנה ואצירי הרועים היה, כונו טמלינו אלל
 אצרהס וילחק, אולה רחצ ידים וגדול וייתר האהלים אשר נעיו סציבותיהס,
 והנה יחדו לכסיסה ולצנותיהס אולה ויחד סמוך לאהלס (צראשית י"ח ט')

(* ויתכן טעט"ז נקרא עגב ערות האשה צבנוי "נחשת" (יחזקאל ט"ז ל"ו)
 מהוראת נחש וקסס.